

KALBE MEYDAN OKUMA

KORUYUCU KALP KRISTALI SERISI

KITABI 2

AMY BLANKENSHIP

Amy Blankenship
Kalbe Meydan Okuma

«Tektime S.r.l.s.»

Blankenship A.

Kalbe Meydan Okuma / A. Blankenship — «Tektime S.r.l.s.»,

ISBN 978-8-87-304235-8

Bin yıldan daha uzak bir gelecekte doğmuş genç bir kız, yanında orayı ihya veya yok edebilecek, Koruyucu Kalp Kristali diye bilinen bir şey taşıyarak yanlışlıkla savaşın vurduğu bir toprağın gizemine adım atıyor. Beş kardeş ona yaklaşp koruyucuları olurken iyi ve kötünün arasındaki savaş, kalplerin savaşına dönüşüyor. Şimdi kristal parçalanmış ve düşman yaklaşıyor, bekleyecekleri son şey onları birbirleriyle karşı karşıya getirecek bir büyü. Öfkeler yükselip sırlar saklanırken, kıskançlık güçlü kardeşler arasında tehlikeli bir oyuna dönüşüyor. Sahip olma takıntısı haline geldiğinde kardeşler düşmanın hepsinin korumaya çalıştığı kişiyi elde etmesini engelleyebilecek mi?

ISBN 978-8-87-304235-8

© Blankenship A.

© Tektime S.r.l.s.

Kalbe Meydan Okuma
Koruyucu Kalp Kristali Serisi
Amy Blankenship
Translated by [betül öztürk](#)
Telif Hakkı © 2010 Amy Blankenship
English Edition Published by Amy Blankenship
Turkish Edition Published by TEKTIME
All rights reserved.

Zamanın Kalbi Efsanesi Dünyalar değişebilir... ama gerçek efsaneler asla kaybolmaz. Karanlık ve aydınlık, zamanın başından beri sürekli savaşıyordu. Dünyalar yaratıcılarının ayakları altında şekil aldı ve parçalandı, yine de süregelen iyi ve kötü ihtiyacı sorgulanmadı. Bununla beraber, bazen bu karışıma yeni bir unsur katıldı... iki tarafın da istediği ama yalnızca birinin sahip olabileceği tek şey. Doğası mantık dışı olsa da, iki tarafın da ulaşmak için mücadele ettiği değişmez tek şey, Koruyucu Kalp Kristali. Kristal taş, bilinen evreni yaratma ve yok etme gücüne sahip olup hala tek bir nefesle tüm acı ve anlaşmazlıkları sonlandırabilecek durumda. Bazıları kristalin kendisine ait bir aklı olduğunu söylüyor... bazıları arkasında tanrıların olduğunu. Koruyucuları, her ortaya çıkışında, onu bencilce kullanacaklara karşı kristali savunmaya her zaman hazır. Bu koruyucuların kimlikleri değişmeden kaldı ve dünya ya da zaman fark etmeksizin aynı acımasızlıkla sevdiler.

Bu kadim koruyucuların merkezinde bir kız bulunuyor ve sevgilerinin nesnesi de o. İçinde kristalin kendi gücünü tutuyor. Kristalin taşıyıcısı ve gücünün kaynağı bu. Çizgiler sıkça bulanıklaşıyor ve kristali korumak yavaş yavaş rahibeyi diğer koruyuculardan korumaya dönüşüyor.

Karanlığın kalbini içtiği şarap bu. Kristalin koruyucularını, saldırılara karşı zayıflatıp etki altında bırakma fırsatı. Karanlık hem kristalin gücünü hem de aynı zamanda bir erkeğin isteyebileceği gibi kızı istiyor.

Bu boyutlar ve gerçekliklerin içinde, Zamanın Kalbi diye bilinen gizli bir bahçe bulacaksınız. Orada genç bir rahibenin heykeli diz çöküyor. Gizli hazinesini saklı tutan ve iyi koruyan çok eski bir sihirle kuşatılmış. Kızın elleri, değerli bir şeyin verilmesini bekler gibi ileriye uzanmış.

Efsaneye göre, Koruyucu Kalp Kristali diye bilinen güçlü bir taşın, kendisine geri verilmesini bekliyor.

Heykelin arkasındaki gerçek sırları ve nasıl var olduğunu yalnızca Koruyucular biliyor. Beş kardeş, zamanın kalbini atalarından ilk nefeslerini almadan önce, karanlık tarihi boyunca, Tadamichi ve ikiz kardeşi Hyakuhei koruyordu. İkizler, insanların dünyasının iblisler alemiyle bir araya gelmesini engelleyen mührü yüzyıllar boyunca korudu. Bu kutsal bir görevdi ve hem insanların hem de iblislerin hayatlarının, korunup birbirinden saklı tutulması gerekiyordu.

İnsanlardan oluşan küçük bir grup beklenmedik bir şekilde, hükümdarlıkları döneminde kutsal kristal yüzünden yanlışlıkla iblisler dünyasına geçti. Bir kargaşa esnasında kristalin güçleri, mührü boyutları ayıran bir yarığa neden oldu. Grubun lideri ve Tadamichi mührüdeki yarığı kapatmak ve iki dünyayı birbirinden sonsuza dek uzakta kilitli tutmak için bir anlaşma yaparak hemen müttefik oldular.

Ama bu esnada Hem Hyakuhei hem Tadamichi insan liderinin kızına aşık oldu.

Hyakuhei'nin isteklerine karşın, yarık Tadamichi ve kızın babası tarafından onarıldı. Mührün gücü, tehlikeli aşk üçgenini sonsuza dek ayırarak on kat arttırıldı. Hyakuhei'nin kalbi parçalanmıştı. Kendi kanından olan kardeşi Tadamichi bile o ve rahibenin ebediyen ayrıldığından emin olarak ona ihanet etmişti.

Aşk bir kez kaybedildiğinde en şeytani şeylere dönüşebilir. Hyakuhei'nin kırık kalbi ikiz kardeşler arasında Tadamichi'nin hayatını sonlandıran ve ölümsüz ruhlarını ayıran bir savaşa neden olan kötücül bir öfke ve kıskançlığa dönüşmüştü. Bu ölümsüzlük şeritleri mührün muhafızlığını alacak ve onu kötüler alemindeki iblislere katılan Hyakuhei'den koruyacak beş yeni koruyucu yarattı.

Hyakuhei karanlığın içine hapsolarak zamanın kalbini korumaya dair bütün düşünceleri boş çıkardı... bunun yerine enerjisini mührü tamamen ortadan kaldırmaya yöneltti. Dizlerini geçen uzun gece yarısı bukleleri ve en çekici kişilere ait bir yüz, meleksi görünüşünün altında saklı gerçek şeytanı maskeliyordu.

Aydınlık ve karanlık güçlerin arasındaki savaş başlarken kutsal heykelden, rahibenin tekrar doğduğuna ve kristalin diğer tarafta yeniden ortaya çıktığına işaret eden kör edici, mavi bir ışık yayıldı.

Koruyucular ona yönelik muhafızları olurken, iyi ve kötü arasındaki savaş gerçekten başlıyordu. Böylelikle de karanlığın, ışığın dünyasına hakim olduğu başka bir dünyaya giriş.

Bu, çok sayıdaki destansı maceralarından biri...

Bölüm 1 "Gizli Aşk"

Hyakuhei, rahibenin hala diğer tarafta, kendi dünyasında olduğunu bilirken, zamanın kalbine bakarak dikildi. Kanatları yumuşak çimlerde rüzgar oluşturarak açılırken, gece yarısı rengindeki saçları koyu bir örtü gibi bedeninden aşağı döküldü. Mükemmel dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yerde, heykeli çevreleyerek ona ürkütücü bir görünüm veren kirli bir parlaklık oluştu.

Adam, bilinmez bir güç tarafından çekilir gibi, ondan bir şey istemişçesine ellerini uzatmış halde duran kız heykeline doğru kayd. Gözleri, heykelin benzediği kıızı hatırlayarak yalnızca bir an için yumuşadı. Yani koruyucular güçlerini birleştirip kıızı ondan uzak tutabileceklerini mi sanıyorlardı?

Elini öfkeli bir hareketiyle parlak çimenler, uğursuz bir aurayla parıldarcasına tıslamış gibi göründü ve sonra sihrin aldatıcılığını uzun yapraklarının derinliklerine sakladılar.

"Lanet olsun! Kyoko nerede? Saatler önce dönmesi gerekiyordu," Toya, son yarım saatte onuncu kez homurdandı. Elini, gece yarısı rengi saçlarına karışmış gümüş rengi gölgelerden tedirgin bir şekilde geçirerek açık pencereden tapınağa doğru baktı. Kimsenin göremeyeceği bir yere dönerek, altın rengi gözlerine endişe dolmasına izin verdi.

Suki, süngüsünü cilalarken bir kaşını kaldırarak baktı, "Toya, çok açık ki Kyoko bu gece geri gelmiyor. Bir şey çıkmış olmalı, bu yüzden vazgeç ve bize biraz rahat ver." Yanında oturan Kamui'ye döndü, "Tanrım, hiç çenesini kapattığı oluyor mu?"

Kamui, yüksek sesle bir şey söylemektense susmanın daha iyi olduğunu bilerek gülümsedi. Yıldız tozu rengindeki gözleri, Toya'nın şikayet etmesinin ardındaki gerçeği gizliyordu. En genç koruyucu olması onu saf yapmıyordu. İnsanların zamanına göre, kardeşleri gibi o da yaşlanmıyordu. Toya'nın yalnızca endişeli olduğu gerçeğini gizlemek için öfkeli davrandığını biliyordu. Kendisi bile endişelenmeye başlamıştı. Bu, Kyoko onları bekletiyormuş gibi değildi. Kararan gökyüzünü görüp yüzünü pencereye çevirirken Kamui'nin saçlarındaki mor gölgeler parıldadı.

Toya volta atmaya devam ederek, "Kyoko sabah dönse daha iyi olur, yoksa yemin ederim onun dünyasına gidip onu kendim geri getireceğim" dedi. Kyoko'nun bu kadar uzun süre uzakta kalmasına dayanamıyordu. Günler geçmişti ve her dakika daha da öfkeli... ve endişeli hale geliyordu. "Aptal kız," deyip, Suki onu uyaran bir şekilde kaşını kaldırınca ağzını tekrar kapattı.

Shinbe'nin uzun, sessiz bedeni, bir saattir durduğu duvarın karşısında dikiliyordu. Mavimsi-gri renkteki yağmurluğu, saklamaya çalıştığı tedirgin bir hareketle hafifçe aniden kıpırdadı. Toya'nın, Kyoko'nun gecikmesiyle ilgili lakırdılarını yeterince dinlemişti. Toya'ya yalnızca çenesini kapamasını söylemekten kendini alıkoymak için ametist gözlerini kapattı. Shinbe, Kyoko dönene kadar Toya'nın büyük ihtimalle kimseye rahat vermeyeceğini bilerek kardeşinin öfkesini daha kötü hale getirmemek için dilini ısırıldı.

Ametist koruyucu, keşşik öğretilerini takip edip her zamanki gibi meditasyon yaparak sakin kalmaya çalıştı. Aslında sinirleri şu anda o kadar hassastı ki meditasyon bile işe yaramıyordu. Tam o anda, Toya'yı boğası geldi ve hatta bunu yaparken gülümseyebilirdi. Sakin yüz hatları gerildi ve gece yarısı mavisi rengindeki saçlarının bunu saklayabilmesi için yüzünü eğdi.

Toya ve diğerleri yatmaya hazırlanırken Shinbe, küçük barınaklarının köşesindeki istiften kalın bir battaniye alıp yalnızlığa çekildi. Yalnızca herkesten, özellikle de Toya'dan uzaklaşması gerekiyordu. Toya'ya ve Kyoko'nun kardeşine olan aşkına karşı kıskançlığını iyi saklıyordu. Kızın gözleri her zaman Toya'da olsa da... ona yakın olup onu koruyabilmek için günden güne gruba dahil oluyordu.

Shinbe, acı verici bir şekilde dişlerini gıcırdattı. Diğer iki kardeşi Kyou ve Kotaro gibi yapmalı ve Hyakuhei'ye karşı kendi başına savaşmak için gruptan ayrılmalıydı. Ama onu güvende tutmak için gruba yakın kalması gerektiğini biliyordu. Kızın koruyucularından biriydi ve kendisinin ona ihtiyacı vardı. Kyou ve Kotaro bile onu uzaktan koruyordu.

Evet, Shinbe Kyoko'ya karşı hissettiği çekimi saklayarak oyunu iyi oynadığını biliyordu. Bunu uzun zamandır yapıyor, hatta diğer kızlara sarkıntılık ediyordu... özellikle Kyoko'nun görüp duyabileceği yerlerde, böylece sırrını asla öğrenmeyecekti. Bütün kadınları sevdiğini düşünüyorlardı, kalbinin tek bir kadına, rahibesine ait olduğunu bilmiyorlardı.

Genelde, kendisine vuracağını bilerek Suki'ye sarkıyordu ve acı düşüncelerini düzeltmesine yardım ediyordu. Konu Kyoko'ya gerçek duygularını söylemeye gelince tam bir korkak oluyordu.

Son zamanlarda daha da kötü hale gelmiş, saklaması zorlaşmıştı. Kyoko ona güveniyor, gülümsüyordu. Toya'nın çocukça hareketlerine üzüldüğünde duygularını ona anlatıyor, onunla konuşuyordu. Hepsi, onu yavaş yavaş parçalıyordu.

Farkında olmadan gittiği yerde başını kaldırıp baktı ve iç çekti. Kız heykelinin olduğu bahçedeydi. Bunun farkına bile varmadan ona yakın olmayı istemişti. Kyoko gecenin bu saatinden zaman kapısından geri gelmezdi... peki neden buraya gelmişti?

Heykele bakan ametist gözleri ayın yansımasıyla parladı. Shinbe burasının... zaten iblislerle dolu bir dünyadayken herhangi bir yer kadar güvenli olduğuna karar verdi.

Bilinçaltında ay ışığının aydınlatmasını sorumlu tutarak ürpertici parlaklığa önem vermeyip battaniyeyi yumuşak çimene yaydı. Uzanıp, her zaman yaptığı gibi birazdan göreceğini bildiği rüyaları beklemeye başladı. Onu bir koruyucu veya müttefik değil de... bir erkek gibi görmek istemesini sağlayarak hiç aklından çıkmıyorlardı.

Kyoko alnını 'Tuğla Bir Duvara' çarpma isteğine karşı koyarak homurdandı. Bilincini kaybetmek üzereydi ve buna karşı tartışacak kadar sarhoştur. Tasuki ve onun okul arkadaşlarıyla birlikte sarhoş olmak istememişti. Hepsisi büyük bir hataydı ve onun hatasıydı. Hiç içmeyeceğini düşünerek söz verdiği gibi Cadılar Bayramı partisine gitmişti. HİÇ! Hiç içmedi.

Gözlerini devirerek kendi kendine homurdandı. Punç kasesinin yanında duran meyve kokteyli kasesinin günlerdir alkole battığını nereden bilecekti? Greyfurt tadı alacağını düşünmüştü ve alkolün etkisi kendisini çarpma kadar çok fazla yemişti.

Kyoko kendi ayağına takılıp tökezledi ve düşmeden çabucak toparlandı. "Bu iğrenç!" diye, kendisini kimsenin duymayacağını bilerek bağırdı. Geç kalmıştı ve Toya ile başının büyük bir belaya gireceğini biliyordu. Sadece kendisine bağırdığını düşünmesi, şimdiden başını ağrıtıyordu.

Kyoko bir çakıl taşını tekmelerken, "cehenneme hoş geldin... ilk kişi," diye mırıldandı.

Çaresiz bir şekilde, yalnızca Toya'nın onu almaya gelmek için sabahı beklemesini umdu. Hatta daha da iyisi, gün ışığıyla kendisinin oraya gitmesini beklemesini umdu. O kadar sarhoşken güç bela önünü görebiliyordu ve onunla kavga etmek istemiyordu. Eve gitmeyi de istemiyordu. Kendi kendine sessizce homurdandı. Annesi, eğer kazara da olsa sarhoş olduğunu görürse ona bir hafta boyunca nutuk atardı.

Kyoko, yürürken düz bir çizgi üzerinde durmak için çaba harcıyordu. En sonunda, evinin arkasındaki alanda bulunan kız heykelini seçebildi. Heykele doğru bir gözünü kapatarak odaklandı, kıkırdadı ve sonra kendi kendine 'tanrım, artık sarhoş olduğumu biliyorum,' diye düşündü. Sallanarak omzunu silkip yapmayı bildiği tek şeyi yaptı.

Tapınak evine, dosdoğru heykele doğru yürüdü ve diğer boyuta güvenli bir şekilde zamanında ulaşabilmek için kendinden geçmeyi umarak ona dayandı.

Shinbe yine Kyoko'nun, altında kıvranırken tekrar tekrar adını bağırp o içine girerken çılgınlık atarak yüzüne doğru bakıp Toya'ya ait bütün düşüncelerini sildiğine dair erotik bir rüya görüyordu.

Sıçrayarak uyandı... bedeni ter içinde kalmıştı. Güçlülükle nefes alırken onun hala altında, onu sevmesine izin verir ve o da kendisini severken hissedebiliyordu. Çılgınlıkları hala kulaklarında çınlıyordu. Kalbi onun içine girdiği gibi kaburgalarına vurarak hala çok hızlı çarpıyordu.

Shinbe kalkıp oturdu. Ellerini birleştirerek kaldırıp yüzünü örttü. Bastıramadığı acı ve her şeyin adaletsizliğine karşı sakladığı öfkeli bir çılgınlığı sessizliğe doğru koyuverdi. Bugüne kadar istediği tek şey onu sevmekti ve bu kendisini yavaşça içten içe yiyordu.

Shinbe bir dal çitirtisi duyarak hızla ellerini aşağı indirdi. Ametist gözleri bölgeyi taradı ve Kyoko'nun şaşkın görüntüsüne takıldı. Zihni aniden yavaş çekime geçmiş gibiydi.

'Hayır olamaz... şimdi değil, burada değil.' Gözleri adamın bağırmasıyla büyümüştü ve eli ağzının üzerindeydi. Shinbe, 'hayır... git buradan, lütfen' diye zihninde yalvardı. "Şu anda burada olamazsın, bu çok tehlikeli... ben tehlikeliyim."

Shinbe, elini dudaklarından indirirken yüzünden endişeli bir bakışın geçmesini izledi. Sonra, ona doğru gelirken sallandığını gördü. Gerçek mi yoksa hala rüya mı görüyor diye merak etti.

Kyoko yakınlarda bir yerden kulağa, insana ait değilmiş gibi gelen bir çılgınlık duyduğunda hala barakaya ulaşmak için doğru yöne gidip gitmediğine emin olmaya çalışıyordu. Sesin kaynağını bulmaya çalışırken gözlerini odakladı. Kendisine verdiği korkuyla kalbi hala çok hızlı çarpıyordu.

Sonra Shinbe'nin orada, yalnız başına çimenlerin üzerinde bir battaniyede yattığını fark etti. Tekinsiz çılgılık ondan gelmiş olmalıydı.

Ne sorun olduğunu öğrenmek istedi. Birisi mi öldürülmüştü? Her zaman sakın, serinkanlı ve arkadaş canlısı olan koruyucudan bu sesin çıkması için böyle bir şey olması gerekiyordu. Ona doğru ilerlerken bacaklarını sabit tutmaya çalışıyordu.

Shinbe, Kyoko bugüne kadar yaptığı en aptalca şeyi yaparken onu izleyip homurdandı. Dosdoğru ona gelip diz çökerek dokunmak için elini uzattı.

“Shinbe, ne oldu? Birisine bir şey mi oldu?”

Sesindeki korkuyu duyabiliyordu. Bir sorun olduğunu düşünmüştü. Bu sorudaki gerçeğe neredeyse gülecekti ama bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Sırrını bilmiyordu. Hala güvendeydi, hala kalbini ondan gizleyebilirdi.

Kyoko başka bir baş dönmesi dalgasına yakalanarak, onun yanına diz çökerken dengesini koruyamadı. Kazara öne doğru çok fazla eğilerek dosdoğru kucağına düştü. Bir sorun olduğunu hatırlayarak kıkırtısını bastırdı ve yoğunlaşmaya çalışarak gözlerini açtı. Her şey bir rüya gibi geliyordu.

Kyoko birden Shinbe'nin göğsünün çıplak olduğunu fark etti. Avuçlarının altındaki şekilli kasları gerginleşiyor, toparlanıyor ve uzuyordu. Daha önce gömleğini çıkardığını hiç görmemişti ve hayran kalmıştı. Onu bu şekilde düşünmemesi gerektiğini bilerek kızardı. O kendisinin koruyucusu ve arkadaşıydı.

Kyoko ayılmaya çalışarak kafasını salladı ama bu sorunlara gerçek anlamda yardımcı olmadı. Bakışlarını yavaşça onunkilere kaldırdı. Bir santimetre bile kıpırdamamış ve ona hala sorunun ne olduğunu söylememişti. Şimdi keşke söyleseydi diye düşündü çünkü yüzündeki bakış kendisini korkutmaya başlamıştı.

Shinbe'nin bedeni, kendisini ona dokunmaktan alıkoyarken titriyordu. Kendisinden daha güçlü bir güç onu itiyor, nefes almaktan daha fazla istediği şeye uzanıp dokunmasını talep ediyor gibiydi. İyi olabilirdi ama şu anda kucağında, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Gözlerinin acıyla dolu olması gerektiğini biliyordu ve kız neyin ters gittiğini öğrenmek istiyordu.

Kesinlikle bir sorunu vardı ve aniden kontrolünü kaybetmesine neden olmuş gibi görünen şeye engel olamıyordu.

“Buna daha fazla katlanamayacağım,” sesi duyduğu aşırı hislerin gücüyle pürüzlüydü. Bu sözlerle onu uyarmaya, ona uzaklaşmasını, zaman kapısının güvende olacağı diğer tarafına geçmesini söylemeye çalışıyordu. Sırrını kontrol altına alıp bir kez daha saklayana kadar geri gelmemesini. Bütün duyuları ters giden bir şeyler olduğuna dair çılgılık atıyordu ama aklı bu yoğun açıklıkla savaşıyordu.

Kyoko, sözlerinde çok fazla acı olduğunu duyunca bu kendisini üzdü ve güçlkle soludu. Herkes onun aklı başında olduğunu, grubu bir arada tutan tutkal görevi üstlendiğini düşünüyordu. Kendisi bile ona bakıp yakınında olduğunu ve sakinliğini, ilgisini ve espri anlayışını hissedince bundan hoşlanıyordu. Ama şimdi, iş başka bir şekle dönmüştü. Rahatlatılmaya ihtiyacı olan oydu.

Hepsi, iblislerle karşı savaşmak yüzünden olmalıydı... Hyakuhei... laneti. Tanrım, laneti... onun için erken bir ölüm olacak olan boyutsal boşluk. Hyakuhei'nin, bir gün onu mahvedeceğini bilerek ona verdiği nihai güç. Unutmamıştı. Sadece bunu düşünmemek için gerçekten çok çaba harcıyordu ve Hyakuhei'yi durduramazlarsa neler olacağını biliyordu.

Kyoko işleri düzeltmek ve zihnini rahatlatmak için ona uzandı. “Geçti Shinbe, buradayım.” Eli yüzüne ikinci kez dokununca canlandı.

Mantığı durmuştu ve Shinbe'nin çelik gibi kontrolü kayboldu. Onu muzlarından tutup altına alana kadar çevirdi. Bedeninin üzerine eğildi, bugüne kadar istediği şeye... Kyoko'ya sahip oluyordu. Tutarlı başka bir düşünce olmaksızın, zihnindeki diğer her şeyin önüne engel koyarak dudakları sahiplenici bir şekilde hızla onunkileri aradı. Bu duyguyu çok uzun zamandır kontrol altında tutuyordu.

Shinbe, durumun kontrolünü birkaç çıkış önce kaybetmiş olabileceğini kabul ediyordu. Aklının gerilerinde bir yerlerde kızın bir tür alkol tadı verdiği ve kokusunun da öyle olduğuna dair bir düşünce geziniyordu. Kendisini bir santimetre yukarıya kaldıracak kadar kontrol ederek doğru olup olmadığını söylemeye çalışarak ona doğru baktı. Yüzü, gözleri ve kızarmış yanaklarını inceleyerek kıskanç bir şekilde, onu kimin sarhoş ettiğini merak etti.

Kyoko bunun gerçek olmadığını biliyordu. Çok yakışıklı olan Shinbe'nin ametist gözlerine bakıyor olmasına imkan yoktu. Onu istermiş gibi gözlerini kendisine dikmiş olmasına imkan yoktu. Kyoko, muhtemelen heykele dayalı bir şekilde çimenlerde yattığına kendisini inandırdı. Bu rüyanın bir yerinde Hyakuhei'nin kendisine güldüğünü bile duymuştu.

Kız heykelinden aşağı kayıp uykuya daldığına yemin edebilirdi. Şu anda muhtemelen kendinden geçmiş bir rüya görüyordu ve sarhoş aklı Toya yerine Shinbe ile beraber olduğunu düşünüyordu.

Kyoko sersemlemiş hissederek hafifçe başını salladı ve “çılgın rüyalar” diye, Shinbe'nin tutkuyla yanan gözlerine bakıp iç çekerek söylendi. Dudakları hala rüyasındaki öpücükle karıncalanmış haldeydi.

Shinbe dudaklarını tekrar onunkilere indirdi. Yeterince duymuştu. Kyoko rüya gördüğünü düşünüyordu. Shinbe yalnızca haklı olduğunu umut ediyordu. Ama her iki durumda da kendisine engel olamıyordu. Bunu denese bile duramamıştı ve kızın dudaklarını yaladı. hafifçe sızlanarak dudaklarını araladı... ses sadece, eğer bu mümkünse daha fazla sertleşmesini sağladı.

Koruyucu kanı yüzeye çıkarken kendisini durdurmaya deneyerek tere boğuldu. Öpüşünü derinleştirip öpücüğün sıcaklığıyla nefes alıp vererek onu ele geçirirken yavaşlamak istedi. Ezeliymiş gibi görünen bir süredir onu böyle öpmek istiyordu.

Kendisini kızın üzerinde tutup dudaklarını öperken kollarındaki kaslar esnedi. Elleri kızın kıyafetlerinden kurtulmakla meşgulken sabırsızdı. Yalnızca kısa bir süre sonra tamamen çıplak halde altında yatıyordu. Giysilerini çıkarırken kendisine karşı koymamıştı. Neden koyacaktı ki? Bu bir rüyaydı... değil mi?

“Shinbe'nin nefesi, tam da birkaç dakika önce rüyasında olduğu gibi görünürken ona doğru bakarak yavaşladı. O rahibesiydi... sırrı... aşkı. İpeksi teninin verdiği his hoşuna giderek bedenini onunkinin üzerine kaydırды, bu acısını ve ona, onunla sevişmeye olan ihtiyacını keskinleştirdi.

'Bu bir rüya olmalı,' diye kendisini ikna etmeye çalıştı.

Tenini yalayıp öpmek için başını boynuna gömerek nazikçe ve zorla tadına baktı. Bedeninin alt kısmına doğru ilerlerken ona kendisini ne kadar sevdiğini gösterdi. Bu, her yerini görüp tattığı tek sefer olacaktı. Kız bedenini yay gibi gerip ağzına uzattığı göğsünü yalayıp bedenini canlandırırken içinden keskin bir sıcaklık geçti.

Öpücükleri gerilmiş beline kayar ve o altında kıvrılırken Shinbe'nin dilekleri gerçekleşiyordu. Kız daha da yakınlaşmaya çalışarak onu kendisine çekerken kasları hareketleniyordu. Shinbe, kendisini saran kokusuyla, cennete yaklaşabileceği kadar yaklaşmıştı. Her bir santimetresinde süründü.

Bacaklarının arasına yerleşip, sıcaklığı zonklayan erkekliğinin başını ısıttığında ürperdi. Bu bir rüya bile olsa kendisini içine girerken görmesini istedi. Bedeni sertleşip onunkinin etrafında sıkılaştı.

“Gözlerini aç,” diye fısıldadı. Sesi, kasıtlı bir baştan çıkarıcılıkla büyüleyiciydi ve hayranlık verici zümrüt yeşili gözlerini açtığında kendisini hızla onun sıcaklığına gömüp kızı ilk seferinin vereceği acıdan kurtarmak için ileriye itti. Bekaretinin kendisine yol açtığını hissederken gırtlığından ızdırap dolu bir çığlık yükseldi.

İpeksi sıcaklığındaki sıkılık onu kavrayarak daha da derine çekti. Kendini kontrole etmede bu kadar dirençli olmasaydı ruhu bedeninden taşardı. Dudaklarının sessizce aralanarak başını oradan oraya çevirmesini izlerken güçlkle nefes alıp hala kendisini tutma çabasıyla dişlerini gıcırdattı. Çığlık atmadan önce çabucak kızın dudaklarına yapıştı.

Sakinleştiğini hissettiğinde öpüşünü yavaşlattı. İlk başta yavaş ama sert bir şekilde derinlerine girerken kızın kendi tutkusunun alevlenmesiyle kalçalarını onunkilere doğru kaldırmasıyla

ödüllendirildi. Dönüşeceklerini bildiği değerli hatırlarmış gibi onları tadarak, coşkulu inlemelerini içine çekti. Kızın kendisini sarmasına teslim olarak kendisini kısıtlamayı bıraktı. Hiçbir şeye engel olmadan her şeyini vererek onunla sevişmek istiyordu.

Parmaklarını onunkilere geçirerek ellerini başının üzerine kaldırdı ve yumuşak battaniyede tuttu. Shinbe kendisini kızın üzerine kaldırdı, böylelikle ikisini de hızla sınıra getiren bir ritme geçtiğinde kızın yüzündeki tutku dolu ifadeleri görebilecekti. Üzerindeki kasılmaları duraksatıp tekrar içine girmeden için aceleyle çekilmeden önce derin ve hızlı okşayışlar, sert ve yavaş girişlere döndü.

Bedeni kasılmalarla gerilirken birçok defa doruğa ulaştığını hissetmişti. Kız kendisini daha fazla sıkarken bunları hissetmişti. Kendi boşalmasını tutarken tüm bedeni ay ışığında kesik kesik parladı. Bu onu öldürüyordu, nihayet daha fazla dayanamayarak ve kızın da tekrar doruğa çıktığını bilerek ikisini de sarsan bir şekilde buna ayak uydurdu.

İkisini de sınıra getirerek son kez girebildiği kadar derine girdi ve başını arkaya atarak orada kaldı. Çıkardığı ses ne bir insana ne de bir ölümsüze aitti. Tohumları kızın derin, sıcak ve düzenli kalp atışlarına sahip... bedenine vururken bu acı ve zevk, ikisi için de beş köşeli bir yıldızdı.

Dünya tekrar sessizleştiği zaman Shinbe eğilip, öpüşmekten şişmiş dudaklarında tutkulu bir gülüşün parladığı, gözlerini yavaşça kapatan Kyoko'ya baktı.

Shinbe, az önce yaptığı şey yüzünden şimdiden kalbi kırılmış bir halde dudaklarını onunkilere eğerek gerçeği fısıldadı, “seni seviyorum.”

Aradan zaman geçip gecenin ilerleyen saatlerine ulaştıklarında Shinbe uyanıp Kyoko'yu giyinmiş bir halde ama parıldayan çimlerin üzerindeki battaniyede yanında yatarken buldu.

Onu uyandırmak ve henüz günahlarıyla yüzleşmek istemediğinden, uyuyan rahibeyi yanındaki paketiyle beraber, grubun kalanının hala uyuduğu barakanın duvarlarının içine doğru sessizce taşıdı.

Onu duvarla Suki arasındaki her zamanki noktasına yerleştirip hayatında hiç olmadığı kadar mutlu ve korkmuş bir şekilde yavaşça karşısındaki duvara kayarak dizlerini çenesine doğru çekti. Ama eğer önümüzdeki birkaç saat içinde ölürse mutlu ölecekti.

Shinbe, Kyoko'nun bunu hatırlamasının mı yoksa hatırlamamasının mı daha kötü olacağını merak ederek gözlerini kapattı. Sevmek için bir kalbe ihtiyaç olduğu ve kendisinin kalbi olmadığından başka birisini sevmeyeceğini biliyordu. Onu zaten vermişti. Gözleri onu gördüğü ilk günden beri kalbini Kyoko taşıyordu.

Eğer sabah Toya'nın hançerleriyle ölmezse, gizlice onu sevip bunu fark etmemesini umarak tam olarak bulunduğu yerde kalmaya devam edeceğini biliyordu.

Bölüm 2 "Sabah Korkuları"

Shinbe, Toya'nın bağırıldığını duyunca güne sıçrayıp uyanarak başladı. Toya'nın ikiz hançerlerinde şiş kebab yapılma fikriyle bedenindeki tüm kasların korkuyla gerildiğini hissetti. Hastalıklı bir merakla neler olup bittiğini görmek için ametist gözlerini yavaşça açtı.

Kyoko, elini yukarı savurup bir uysallaştırma büyüsü yaparak “kapa çeneni!” diye bağırды, ardından acı beynini vururken aniden panikle başını kavrды.

Toya yerden ona doğru öfkeyle bakarken “bu ne içindi?” diye homurdandı.

“Off,” diyerek tekrar büzülürken ağzı ‘o’ şeklini aldı. “Şışt,” diye mesajı alacağını umarak ekledi.

Shinbe, Kyoko'nun büyük ihtimalle akşamdan kalma olduğu ve Toya'nın çok fazla ses çıkararak bu konuda yardımcı olmadığını bilerek iç çekti. Uysallaştırma büyüsünün yalnızca Toya üzerinde işe yaramasını tuhaf bulsa da onu felç edebilmesine memnundu. Bazen, Toya'ya büyü yapabildiği için kendisini onu kıskanırken buluyordu. Ayrıca Toya'nın onu evinin olduğu dünyada izleyerek zamanın içinde ileri geri gidebilen tek kişi olması da buna hiç yardımcı olmuyordu. Shinbe'ye göre bu, o ikisini daha da yakınlaştırıyordu.

Ne kadar sarhoş olduğunu göz önünde bulundurarak geçen geceyi hatırlayıp hatırlayamadığını merak etti. Shinbe, Toya, büyü kullandığı için Kyoko'yla kırıncı bir şekilde konuşurken midasının kasıldığını hissederek gözlerini kapattı. Şimdiye kadar her şey normal görünüyordu. Her şey, açık şekilde hatırlamaya çalışarak olanları düşündü. Gecenin kendisine bile rüyaymış gibi gelmesini tuhaf buldu.

Onu barakaya getirmeden hemen öncesini hatırladı, fark edilebilir olması ihtimaline karşı, sevişmelerine dair herhangi bir kokuyu örtmek için üzerlerinde kalkan büyü kullanmıştı. Eğer ne olduğunu hatırlıyorsa saklanmanın işe yaramayacağını bilerek gözlerini tekrar açtı. Sonra Toya'yı, Kyoko'nun üzerine eğilmiş, onu koklarken görünce Shinbe'nin nefesi kesildi.

Toya burnunu kırıstırarak, "Kyoko, üzerinde alkol kokusu mu alıyorum?" diye sordu. Kederli ama suçlu iç çekişini duyup önünde oturdu. Hala elleriyle yüzünü kapatıyordu. "Ne oluyor be, Kyoko? Sarhoş mu oldun?" Toya sesinin yükselmesine engel olamadı ve kız ellerini yüzünden indirip ona öfkeli ölümcül bir bakış atınca çenesini kapattı.

Kyoko'nun gözleri kısıldı, "Toya üzgünüm. Ama hemen gözümün önünden çekilmezsen ikimizin de pişman olacağı bir şey yapacağım." Tekrar uysallaştırma büyü yapacakmış gibi elini havaya kaldırarak Toya'nın çabucak geri çekilmesine ve rahatsız bir şekilde homurdanmasına neden oldu.

Kyoko Toya'ya haddini bildirirken, Shinbe sırtısına engel olamadı. Bunu hızlı bir öksürüğün arkasına sakladı. Bu ikisi bazen çok... eğlendirici olabiliyordu. Başka bir öksürük dikkatini çekti. Toya'ya bakmak için eğilirken Kamui'nin de gülmesini saklamakta güçlük çektiğini gördü.

Toya, ellerini gevşek kol ağızlarına koyup başını yana çevirirken *'lanet olsun, bazen gerçekten korkutucu olabiliyor,'* diye düşündü. "İyi, bana sonra söylersin!" deyip, bunu biraz fazla yüksek sesle söylediğini bilerek altın rengi gözleriyle köşeden onu dikizledi. Eğer onu tekrar 'uysallaştırmayı' deneyecekse ortalıkta dolaşmak istemeyip zıplayarak kalkarak kapıdan çıktı. Bu aptal büyüün uzun sürmemesi iyi bir şeydi, yoksa canı yanardı.

Suki, Kyoko'yu hayretle izlerken tek bir söz etmemişti. Nihayet Toya gittiğinde sessizce Kyoko'ya doğru yürüdü. Eğilerek fısıldadı, "Kyoko, gidip sana biraz temiz su getireceğim, tamam mı? Sen yalnızca uzan, hemen döneceğim." Kafasını sallayıp masum Kyoko'larının nasıl sarhoş olduğunu merak ederek elini hafifçe onun omzuna koydu. Bunu sormak için beklemeye karar vererek döndü ve arkadaşına su getirmek için barakayı terk etti.

Kamui bu fırsatı kaçıramazdı ve ağzı kulaklarına vararak sırttı. "Kyoko, içmeye gidip beni davet etmemene inanmıyorum." Kyoko ona şaşkınlıkla bir bakış atınca gülümsemesi daha da genişledi. Kaen'in dışarıda onu beklediğini hissederek ateşli arkadaşına katılmak için barakadan ayrıldı.

Kyoko, başı çatlarken homurdandı. Sırt çantasına göz atmak için Suki'den yardım istemeliydi. Orada ağrı için bir şey olacağını biliyordu ve eğer bunu hemen bulabilirse büyük ihtimal hepsini içecekti. Üzerine bir gölgenin düştüğünü hissedip dönerek Shinbe'nin ametist gözlerinin onu izlediğini gördü.

Aniden zihninde, dudaklarını ve bedenini öptüğüne dair görüntüler belirdi. Bu bir rüyaydı... değil mi? Sarhoş bir rüya, evet... şimdi hatırlıyordu. Akşamdan kalma olsun veya olmasın, düşündüğü şeye engel olamıyordu ve bir sıcaklıkla yanaklarının kızardığını hissetti. Aniden, onun koruyucu güçlerinden birinin de, Kyoko'nun yapabildiği gibi zihin okumak olmamasına şükretti.

"Kyoko, iyi misin? Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" Shinbe geçen gece söylediği gibi bunun bir rüya olduğunu düşündüğünü bilerek suçlu hissetti. Ama bir şey hatırlayıp hatırlamadığını bilmesi gerekiyordu. Yüzünün kızarmasına bakarak belki de hatırladığını düşündü. Nihayet konuştuğunda rahatlık ve sefalet içinde iç çekti. Derinlerde bir yerde hatırlayacağını ve buna bir son vereceğini ummuştu.

Kyoko ona zayıfça gülümsedi. Lanet olası rüyalar... neden onu, başkalarını rüyasında görmek zorundaydı? Onu bu şekilde görmesi yeterince kötü değilmiş gibi daha önce hiç görmemişti ve uyandığında vücut sıcaklığını hissedebilecek kadar yakınında bulmuştu.

Birden bu yakınlıktan uzaklaşarak zümrüt yeşili gözleri açık bir şekilde arkasına yaslandı. Ona bakma şeklinde ruhunu inceliyormuş gibi bir şey vardı. Veya onunla gruplaşmaya hazırlanıyor gibi... söz konusu Shinbe olunca asla emin olamazdınız. Zihninden kafasını salladı, ‘hayır. Oraya gitme Kyoko, kızım, şu anda olmaz! Düşün, soru neydi?’ “Hmmm...”

“Shinbe, çantama bakıp içine bitkileri koyduğum kutuyu bulabilir misin?” zonklamasını bastırmaya çalışarak ellerini tekrar başına koydu. “Kendine hatırlat... bir daha asla Tasuki ve okul arkadaşlarıyla bir partiye gitme, asla.”

Shinbe, bitki kutusunu arayarak çantasını karıştırdı. Çıkarıp kıza verdi. Kyoko başını yanlışlıkla onunkine sürttü ve Shinbe’nin belli bir yerinin sertleşmesine neden olarak bütün bedeninden bir ısı çarpması geçti.

‘Ah, şu an ne kadar da kırılıyordu, eğer isterse... HAYIR! Ne düşünüyordu? Tanrım... ona sapık demekle haklılardı.’

Hızla daha güvenli bir mesafeye çekilmeye çalışırken yanlışlıkla kolunu kızın uyluğuna değdirdi.

Kyoko, bu temas karşısında içten içe sindi. Ona şu anda yardım eden kişi neden o olmak zorundaydı? Neden Toya hala burada ona öfkeyle bakıp bağırıyordu? ‘O dudaklar, o gözler, Ben... ona böyle bakmayı kesmeliyim!’ Bakışlarını tekrar bitki kutusunu çevirip beceriksizce açmaya çalışarak normalde içinde olan aspirini aradı. Bulduğu küçük hapları aldı.

Shinbe, hipnotize olmuş bir şekilde gözlerini ona dikti. Onu hala hadım etmediğine göre hatırlamıyor olmalıydı. ‘Neden hatırlamıyor’ diye sessizce iç çekti.

Kız, neredeyse beynini ölü hale getiren bir göz teması kurarak ona baktı. “Su? Lütfen? O olmadan bunların ne kadar iğrenç olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.”

Shinbe, kelimeler çıkarken ağzının aldığı şekli izlerken tamamen telaşlandı. Dudakları çok davetkardı... yalnızca... eğilip... elinde tuttuğu aspirine baktı. Odaklan.

“Evet, küçük iğrenç şeylere benziyorlar,” diyerek ne oldukları hakkında hiçbir fikri olmasa da onlara baktı. Kapı aniden açıldı ve suçlulukla başını kaldırıp Suki ve Kamui’nin bir sürahiyle geldiğini gördü.

Suki bezgin bir halde Shinbe’ye baktı, “ne yapıyorsun koruyucu?”

Shinbe, Suki’nin gizlice aklını okuyup veya ona benzer bir şey yapıp yapamayacağını merak ederek geri çekildi. Yanlış bir şey yaptığında... ya da en azından düşündüğünde, bunu bilmek gibi esrarengiz bir mahareti vardı.

Kyoko, Shinbe’nin yanlış bir şey yapmadığını bilerek “ah Suki, lütfen çabuk bana biraz su ver. Bu ilacı ne kadar hızlı alırsam o kadar hızlı daha iyi hissedeceğim,” dedi.

‘Kyoko, beni kurtarıyor!’ Shinbe neşesini kendisine sakladı.

Suki bardağa su doldurup dün öğleden sonra erkenden gelmemesi yüzünden Toya’nın nasıl aksilik yaptığı konusunda gevezelik etmeye başladı.

Shinbe duvara yaslanıp konuşmayı yarım yamalak dinleyerek Kyoko’yu izledi. “... eğer bana bir kez daha bağırıyordı sanırım...” Seni kollarıma alıp şuursuzca öpmek. “... tam bir kabadayı...” Seni çok fena istiyorum Kyoko. “...ve davranış şekli...” Shinbe yerinde duramayarak sırrını ne kadar daha tutacağını merak etti, artık ona sahip olmuştu. “... bu doğru değil mi?”

‘Ne? Birisi ona bir şey mi sormuştu?’ İkisi de cevabını beklerken Shinbe bakışlarını Suki’den Kyoko’ya kaydırdı.

Ne ile ilgili konuştukları hakkında hiçbir fikri olmadan güvenli çıkışa yöneldi, “Neden, evet. Bence kesinlikle haklısın Suki. Eğer izin verirsiniz gidip Toya ile konuşmalıyım.” Bunu söyleyerek hızla kapıdan kaçtı.

Suki ve Kyoko kapının ardından kapanmasını izlediler ve ikisi de kıkırdadı.

Shinbe küçük yapının dışına çıktı ve çabucak duvara doğru yaslandı. Ellerini başının iki yanında serin ahşaba koydu ve alnını ahşap kaplamalara vurdu. Acı, zihnini boşaltmasına her zaman yardım

ediyor gibiydi. Yalnızca, bu sabah bu daha yavaş oluyordu. Geçen gecedan sonra duygularını kontrol altına alamıyordu. Şimdi her zaman olduğundan daha kötüydü.

Onu okşarsa, Suki kendisine vurabilirdi ama Kyoko'nun bedenine dokunduktan sonra bunu yapmak doğru değilmiş gibi geliyordu. Bundan sonra, kendi elini kesmek istemeden ondan başka kimseye dokunamamaktan korktu. Eşini seçmişti ve o bunu bilmiyordu bile.

Toya bir buçuk metre ilerde durmuş kardeşini izliyor ve ondan yayılan suçluluk dalgalarını hissediyordu. Koruyucu olmanın getirilerinden biri de etrafında olup biten şeyleri Kyoko'nun tabiriyle bir yalan dedektörü gibi hissedebilmendi.

Koyu kaşını kaldırarak, "ne yaptın, yine Suki'yi mi okşadın?" diyen Toya kardeşinin sesiyle ürktüğünü görünce kaşlarını çatı.

Shinbe, ürkmüş, koyu menekşe rengi gözlerini birden Toya'ya çevirdi ve duvardan uzaklaşarak kendisini topladı. "HAYIR! Ben... şey, bilirsin..." kendi kekelemesi karşısında kaşlarını çatı. Soğukkanlılığını bir kez daha kazanarak kendisini sakinleşmeye zorladı. Sesine bilgelik katıp Toya'nın da aynı tavsiyeye uyacağını umarak, "sadece dışarı çıktım, böylece gürültü yapıp akşamdan kalma Kyoko'yu rahatsız etmeyeceğim," dedi.

Toya gırtlığının gerisinden homurdandı, "hala nasıl sarhoş olduğunu bilmek istiyorum. Sanırım şimdi gidip öğreneceğim." Öfkeyle yanından geçerken Shinbe uzanıp sıkı bir şekilde kolunu tutunca durdu. Toya karşı koyan bir el hareketiyle öfkeli bir şekilde aşağı bakarak kardeşinin ne yaptığını sandığını merak etti.

Shinbe, Toya'nın altın rengi gözlerine gümüş gölgelerin düşmesini izledi ve çabucak kolunu bıraktı. Kararlı bir sesle, "yerinde olsam bunu yapmazdım, tabii zeminin tadına bakmak istemiyorsan," demeye cesaret etti. Toya'nın uysallaştırma büyüsunü hatırladığını fark edince sırtışını gizledi.

Toya, "başlamak için bu hale gelmekten daha iyisini düşünmeyi öğrenmeli," diye mırıldanarak kapıya arkasını dönmeden önce kardeşine düşünceli bir bakış attı. Suki avcı silahlarıyla kapıdan çıkarak arkasında belirip kafasını vurunca aniden başını tutarak iki büklüm oldu.

"Ah, bu da ne içindi?" diyen Toya öfkeyle ona baktı.

Suki dikilip, 'ne için olduğunu biliyorsun' der gibi ona baktı. Onu hiçbir zaman incitmeyeceğini bilerek "aşırı koruyucu olma," deyip bakışlarına karşılık verdi. "Kyoko bana geçen gece ne olduğunu söyledi."

Shinbe hayatının gözlerinin önünden geçmeye başladığını hissetti. Nefes almayı kesip Toya'nın kendisini öldürmesini bekledi.

Suki devam etti, "zamanın kalbinin diğer tarafındaki arkadaşları onu alkollü bir toplantıya götürmüşler," yaptığı etkiyi görmek için durdu, "hiçbir şey içmemiş. Ama bunun yerine çok fazla meyve yemiş, ne var ki bunun çok güçlü bir alkole batırıldığını öğrenmiş," dudakları seğirdi. "Ama o zamana kadar çoktan sarhoş olmuş."

Toya homurdandı ve içeri girip ona aptallığından dolayı bağırarak için döndü ama sonra yine Suki'den uyuşturucu bir darbe aldı.

"Onu yalnız bırak, daha yeni uyumaya gitti. Ve bugün herhangi bir yere gidebileceğini sanmıyorum. Yani onu dinlenmesi için burada bırakmayı öneriyorum. Kristal tılsımı bir günlüğüne onsuz da arayabiliriz."

Neden çok tuhaf davrandığını merak ederek Shinbe'ye bakmak için döndü. Genelde öğlene kadar onu en az on kez okşamayı denerdi. "Shinbe bu sabah iyi misin?" yakınına gitti ve gözlerinin biraz daha parlak olduğunu görerek bakışlarını soluk yüzüne dikti.

Shinbe, Suki'nin yüzüne yakın olduğunu fark edince hayata döndü. Hızla bir adım geriledi ve söylediği şey kafasına dank etti. Hafifçe iç çekip başını sallayarak, "Suki aslında hayır, kendimi çok iyi hissetmiyorum," dedi. Numara yapmasına da gerek yoktu çünkü geçen gecedan beri duyduğu rahatsızlık yüzünden gerçekten de aklını kaybedecekmiş gibi hissediyordu.

Toya, burnunu kardeşine doğru hışırdatarak, “evet gerçekten de pislik gibi görünüyorsun. Belki Kyoko’ya göz kulak olman için seni burada bırakmalıyız,” dedi. Sonra gözlerini ametist koruyucuya doğru kıstı. “Ama eğer ona dokunursan bana söyleyecektir.” Toya, uyarısının açık ve net şekilde duyulduğunu bilerek Suki’ye döndü. “Gidip Kamui’yi getirmek ister misin yoksa bunu ben mi yapayım?” diye, silahını tekrar kafasında hissetmek istemeyerek sordu.

Suki omuz silkti, “onu ben getireceğim. Sen,” parmağını göğsüne bastırarak itti, “dışarıda kal.”

Shinbe, hasta olduğunu aklında tutmaya çalışarak gülmesini bastırdı. Bunu nasıl başarmıştı? Toya kendisi de bir koruyucu olarak, koruyucuların hastalanmadığını bilmeliydi... en azından hiç böyle birisine denk gelmemişti. Yine de... Kyoko ile kalma, bütün gün onunla yalnız olma fikri... eh, bu cezbedicilik çok fazlaydı.

Shinbe, Suki Kamui’yi getirmeye giderken Toya’nın arkasından öfkeyle bakmasını izledi ama dışarıda kaldı. Birkaç dakika sonra Kaen de Kyoko’nun kapısını dikizleyerek onlara katıldı. Shinbe, eğer başları belaya girerse Kaen’in Kamui’ye göz kulak olacağını biliyordu. Bir koruyucu için koruyucu, küçük kardeşine sık sık takılıyordu.

Shinbe, grubu gözden kaybolana kadar izledi. Bedeni ve zihninin sabahtan beri ilk kez gevşediğini hissetti. İç çekerek döndü ve Kyoko’nun uyuduğu barakaya geri döndü.

Kyoko yarı uykusundan canlanıp düşünceleri önceki geceye gitti. Kendi dünyasında sahip olduğu azıcık zamanı Tasuki ile geçirmeye çalıştığı partiye döndü. Bu dünya gerçekten çok fazla vaktini aldığı için onu özlemişti. Ona o kadar odaklanmıştı ki artık çok geç olana kadar meyvenin alkole batırılmış olduğunu hissetmemişti. Tasuki’nin başından beri bilip bilmediğini merak ederek suratını astı.

Heykelin oraya ya da buraya barakaya dönüşü hakkında çok şey hatırlamıyordu. Gerçi gördüğü rüyanın bir kısmını hatırlıyordu... Shinbe’yi. Kyoko uykuya dalıp tekrar uyanırken düşünceleri, uyanık olup olmaması önemli değilmiş gibi devam etti.

Shinbe, küçük gruplarının dışındayken, etrafındaki koruyucuların en eğlencelisi olduğu için ondan her zaman hoşlanmıştı. Ve denemesine bile gerek kalmadan kendisini her zaman güldürebiliyordu. Gerçi tek bir kadına bağlanacak tipte bir erkek değildi. Çok açıktı ki sorunları vardı. Ama son zamanlarda onu farklı bir açıdan görmeye başlamıştı.

Kyoko uykusunda döndü. Bu adil değildi. Toya’ya karşı derin bir sevgisi vardı ama o duygularına nadiren karşılık veriyordu. Diğer taraftan, Shinbe artık başka bir meseleydi. Toya ona küçük şeyler için bağırırken Shinbe her zaman daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışmış gibi görünüyordu.

Adeta Toya’nın davranışları kötüleştikçe Shinbe daha da tatlı bir hal alıyor gibiydi, ama bu arkadaşlıktan başka bir şey değilmiş gibi davranıyordu. Bazen onun hakkında meraka kapılıyordu ve büyük ihtimalle bu onunla ilgili rüyalar görmeye başlamasının nedeni buydu. Geçen geceye kadar rüyaları akliselim içindeydi. Geçen geceki rüyası ise kontrol dışına çıkmıştı.

Toya’nın onu kendince sevdiğini biliyordu ve muhtemelen onun için ölürdü de ama gerçek duygularını göstermeyi reddediyordu. Çok kolay öfkelenildiğini ve ona patronluk taslamasının da onu önemseddiği gerçeğini gizlemenin bir yolu olduğunu biliyordu. Bazen duygularını o kadar iyi saklıyordu ki neredeyse o bile inanacaktı. Yine de kendisini iki adamı kıyaslarken buldu. Her zaman Shinbe ve Toya’nın yakınındaydı ve iki koruyucunun da iyi ve kötü yanları vardı.

Ne zaman rüyasında Toya’nın onu öptüğünü görse bu hep yumuşak ve tatlı bir şekilde oluyor, yalnızca bazen ateşli bir hal alıyordu. Sıra Shinbe’ye geldiğinde ise bu her zaman farklıydı. Çok farklıydı. Shinbe’yle ilgili rüya gördüğünde kendisini bir kadın gibi hissediyordu. Bu rüyalarında kendisinin hayal edemeyeceği yerlerini öpüyor ve bedenine, bu kadar iyi hissettireceğini hiç tahmin edemeyeceği şeyler yapıyordu.

Uykusunda iç çekti. Ama yalnızca rüya görüyordu... Kyoko kıvrılarak top şeklini alıp geçen geceki rüyanın hatırasıyla ürperdi. Adam deli gibi sevişirken o altında titriyordu... bu hatırayı

düşünerek inledi. Shinbe ile ilgili böyle bir rüya görmek adeta Toya'yı aldatmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

'Hayır!' dedi zihninden, 'Toya hiçbir zaman benim erkek arkadaşım olmadı. Yani erkek arkadaşım yok ve bu zihnimde olduğu sürece istediğim her şeyi düşünebilirim... rüyalarım da dahil.'

Rüya çok tahrik ediciydi, öyle ki uyandığında eriyeceğini hissetti. Onu orada duvara yaslanmış, hiçbir şey olmamış gibi oturur görmesi tek başına bunun bir rüya olduğunu teyit etmesine yeterliydi. Kafasının içinde neler oluyordu? Bunu anlaması gerekiyordu. Shinbe asla kendisi gibi deneyimsiz, küçük bir kızı sevmeydi. Büyük ihtimalle bir gecede, kendisinin iki elinin parmaklarıyla sayamayacağı kadar kadına sahip olan bir dünya adamıydı. Başka bir şey düşünmeyi reddederek gözlerini kapatıp ovuşturdu.

Shinbe barakaya rahatlamış ve sakin olarak dönmüştü... ta ki gözleri kızın uykudaki şekline takılana kadar. Bütün bedeni hareketsizleşti ve orada öylece dikilerek onu birkaç dakika boyunca izledi. İnce şiltenin üzerinde titrediğini gördü. Neden hala geçen gece yanına koyduğu örtüyü örtmemişti? Toya ile uğraşırken örtüyü nereye attığını görmek için bakındı.

Sessizce ilerleyip onu kalın battaniyeyle örttü ve huzursuz uykusuna devam ederken yanında kaldı. 'Neden böyle hissetmek zorundaydı?' duvara yaslanarak oturup onu izlerken içini çekti. Bunun cevabını biliyordu. 'Shinbe, kadınlar konusunda kimsenin ciddiye almadığı adam, başka bir zamandan bir kıza aşık olmuştu.'

Ona özlemlerle bakarak dudaklarını bastırdı. Bir rüya olmadığını anladığında onu öldürecekti. Toya da onu öldürecekti. Böyle bir suç için iki kez ölebilir miydi?

Shinbe omuzları çökerek tekrar iç çekti, 'Evet... Toya.' Kyoko, öfkeli kardeşine aşık. Suçluluğun omurgasından yukarı çıktığını hissetti. 'Neden kendisine hiçbir zaman gerektiği gibi davranamayacak birine aşık olmuştu?' Kendisi onu sahip olduğu her şeyiyle severdi. Üzerinde ufak bir lanet varsa ne olmuştu. Nihayetinde Kyoko onlara büyükbabası ve lanetler ve iblislerle ilgili inanışlarını anlatmıştı. 'Lanet olsun, Toya.'

Kyoko uykusunda mırıldandı. Baktığında sırtını kendisine doğru döndüğünü gördü. Üzerine örttüğü battaniye kaymıştı. Giydiği kısa etek kalkmış, en değerli varlığını ortaya çıkarmıştı. Bedeninden bir titreme geçti. 'Çok... tahrik edici.' Daha uzağa bakmasını engelleyen ipeksi beyazlığı okşamak için elini uzattı. Dişlerini gıcırdatarak parmaklarını deşirmeden önce elini geri çekti. 'Ah çok yakın. Ama ölüm de öyle ve biraz daha uzun yaşamak isterim.' Ellerini ceketinin içine sokarken gülerken homurdandı. Dışarıda yaptığı şeyi buradan izlemesi gerekiyordu yoksa hayatı tahmininden daha kısa sürebilirdi.

Eğer kardeşine aşık olmasaydı ona bir dakika içinde gerçeği söyleyebilirdi. Kıza karşı hissettiği duygular konusunda yalnız olmadığını biliyordu. O, onların rahibesiydi ve onu hayatları pahasına koruyorlardı. Bütün kardeşleri, hepsi kendi tarzında, onu çok seviyordu. Ama Toya farklıydı. Toya hiçbir zaman birisinden hoşlanmamıştı. Shinbe bunu görmüştü. Toya bunu kabul etmese de Kyoko'ya deli gibi aşık.

Shinbe, yanmaya başladığını hissederek gözlerini kapattı. Kendisi veya başka birisinin Kyoko'yu bu şekilde sevmeye hakkı yoktu. Bir savaşta hepsini kurtaracak yeteneği vardı. Tek gereken zaman büyüsünü yapmaktı ve önüne çıkacak her şeyi içine çekecek bir boşluk yaratabilirdi. Bu en büyük gücü ve aynı zamanda en büyük düşmanıydı. Bu tehlikeli büyüyü her kullandığında, onun daha da güçlü bir hale geldiğini hissedebiliyordu.

Herkes, başka bir seçeneği kalmadıkça bunu kullanmaması konusunda onu uyarmıştı, çünkü bir gün başa çıkamayacağı kadar güçlenecek ve kendisine dönecekti. Büyü amcasından bir hediye... düşmanları olan amcasından. Başta bunun büyük bir hediye olduğunu düşünmüştü, ama şimdi hediye falan olmadığını anlamıştı. Bu bir lanetti. Bunu kendisine veren kişiyi yok etmek için kullanılan bir lanet... bu süreçte kendi hayatını kaybetse bile.

Shinbe esnedi. Dün gece, ne Kyoko'nun gelişinden önce ne de sonra, neredeyse hiç uyumamıştı. Akşamın büyük bir kısmını, söz verdiği gibi hava kararmadan önce dönmediği için Toya'nın atıp tutmalarını dinleyerek geçirmişti.

Shinbe başta, geri dönmediği için hala Toya'ya kızgın olduğu konusunda endişeliydi. Gitmeden önce, kendi zamanına dönmesini engellemeye çalıştığı için Toya'ya bağırıyordu. Hatta Toya önünde dikilip kız heykeline gitmesine engel olmuştu. En sonunda şu büyüyü Shinbe'nin sayamayacağı kadar çok kez üzerinde kullandı. Ama ertesi gün hava kararmadan önce döneceğine söz vermişti.

Shinbe, Toya'nın tekrar hareket edebildiği zaman Kyoko'ya neler yapacağına dair lanet ederek büyüyü karşı nasıl mücadele ettiğini hatırlayıp sırttı.

Bakışlarını Kyoko'nun bedenine çevirdi. Onu bu yüzden bu kadar karşı konulamaz buluyordu. Bir an Toya'ya karşı çok öfkeliyken bir an sonra onu sevebiliyordu. Ne kadar incinirse incinsin kin tutmuyordu.

Toya onunla ilk karşılaştığında kızı öldürmeye çalışmıştı. Şimdi ise işler değişmişti, herkes Toya'nın onu ölümüne sevdiğini, gerekirse onun için öleceğini biliyordu. Ama hala ona katlanamıyor gibi davranıyor ve bu sık sık kızın duygularını incitiyordu. Bu yalnızca Toya'nın kalbini gizleme şekliydi.

Shinbe zihnini rahatlatmaya çalışarak parmaklarını burnundaki kemerin üzerine koydu. Gerçekten de Toya için üzülüyordu ve onunla ilgili kötü şeyler düşünmek gibi bir niyeti yoktu. Yalnızca, Toya'nın Kyoko ile bir fırsat olmuş ve bunu görmezden gelmişti.

Kendisi böyle bir fırsat için ölürdü. Eğer izin verseydi ona bir kraliçe gibi davranırdı. Bu yüzden geçen gece kontrolünü kaybetmişti. Gerçek şuydu ki geçen gece yalnızca bunun üzerine atlamıştı. Şimdi, geçen geceden sonra... Shinbe gözlerini ovuşturdu. Belki de masumiyetine ihanet etme şeklinden sonra Toya ile ilişkisini bitirmeliydi.

Kyoko uykusunda bir kez daha dönüp kalçasını biraz daha açınca Shinbe irkildi. Elleri ceketinin altında kıpırdanırken gözlerini dikip kremi tenine baktı. 'Neden bu kadar güzel bir tene sahip olmak zorunda?' Kyoko'nun huzursuz uyuklamasını izlerken daha fazla uykusunun geldiğini hissetti ve gözlerini kızın başının arkasından çekmeden yavaşça zeminde ilerledi. Eğer daha fazla yaklaşırsa uyanıp dönerek kendisini tokatlayacağını biliyordu.

Şimdiye kadar iyi gidiyordu. Yüzüne bakmak için sessiz bedeninin üzerine eğildi. Shinbe güldü. Hala alkol kokuyordu.

'Geçen gece beni rahatsız etmemişti,' sırttı.

Omzunda dağılmış, kumral bir saç lülesi vardı. Arkasına yatıp burnunu ipeksi buklelerine gömmeden önce nazıkçe uzanıp bunu kenara çekti. Ölüm korkusu yüzünden daha fazla yaklaşmıyordu ama en azından uyurken ona rahatlık sunabilirdi. Kendisini bu açıklamaya inandırdı.

Eğer uyanıp kendisini orada bulursa bunu sadece çok yorulduğu ve uzanabileceği tek yerin de orası olduğu şeklinde açıklayacaktı... bir gözü onun üzerindeyken. Bu yüzden yiyeceği bir tokadı memnuniyetle karşılardı. Birkaç saat boyunca yanında yatıp dinlenmek buna değerdi. Gözleri kapanırken bunun sonuçlarını düşünemeyecek kadar bitkindi. Tam olarak olmak istediği yerdeydi ve sonuçların canı cehennemeydi.

Kyoko inledi ve dönerek bir sıcaklık hissetti. Ellerini çenesinin altına kaldırarak yüzünü buna yaklaştırdı. Başını eğerken katı bir şeyle karşılaşınca yine rüya gördüğünü düşünerek içini çekti. Bu düşüncesini denemek için bir elini sıcaklığa doğru dayadı.

Evet, oldukça katıydı. Rüyasında daha da sokuldu ve bu sıcaklık belini sardı. Yasemin çayı, ahşap ve toprak kokusu aldı.

'Neden onu aklımdan çıkaramıyorum? Çok güzel kokuyordu.'

Kendisini kollarında ilk tutuşunu hatırladı. Kızı kurtardığını düşünüyordu. Uykusunda gülümsedi, çok güçlüydü ve sebepleri çok meşru olmasa da sağlığı için duyduğu endişe gerçekten tatlıydı. Bu ne kadar hoş koktuğunu fark ettiği ilk seferdi.

Bu anıyla ürperdi ve belini saran sıcak nesne sıkılaştı. Kolunu yavaşça sıcaklığa doladı ve bariz bir kumaş hisirtisi duyunca dondu.

‘Ne? Kumaş hisirtisi mı? Rüyalarda kıyafet sesi duyulur mu?’

Kyoko bir anda tamamen uyandı. Bir gözünü yavaşça açıp ellerinin dolandığı mavi-gri yağmurluğa kafa karışıklığı içinde baktı. Ve sonra... füze gibi atılarak adamın kolunu küt diye bir sesle bükte. Ve adam... inledi ve sırtüstü düştü.

Kyoko panik içinde bir o yana bir bu yana bakıyordu. Etrafta başka hiç kimse yoktu ve bu kesinlikle bir rüya değildi. Shinbe yatağında uyuyordu. Düşünmesi lazımdı. Neler oluyordu? Donmuş gibi gözlerini ona dikip baktı.

‘sadece bir rüyaydı değil mi? Kendini tut Kyoko.’ Çılgın gibi düşünüyordu. ‘Toya neredeydi? Suki? Kamui? Kaen? Herkes nereye gitmişti?’

Shinbe uykusunda inleyip ellerini yağmurluğunun içine sokarken neredeyse eteği üzerinden düşüyordu. Sıçrayıp kalktığı anda battaniyeyi de almıştı. Kyoko gözlerini kırptırdı ve suçlulukla kızardı. ‘Soğuktu.’ Şu anda ayakta dikildiği için kendisi de soğuktu. Uyumaya çalışırken bir donup bir ısınıyormuş gibi hissettiğini hatırladı.

Bu yüzden mi yanına uzanmıştı? Onu sıcak tutmak için mi? Kızarması arttı. ‘Ooo, çok tatlıydı,’ kafasını salladı. ‘hayır, hayır, hayır! Neler düşünüyorum? Tatlı değil, tatlı değil,’ ona doğru hafifçe gülümseyerek içini çekti. ‘Teslim oluyorum.’

Yavaşça, dikkatli bir şekilde eğilip battaniyeyi kavradı ve adam aniden uykusunda kıpırdayınca donup kaldı. Uyanıp uyanmayacağını görmek için geride durdu. Uyanmadı. Bunun üzerine battaniyeyi hızlıca uyuyan bedeninin üzerine fırlatıp çantasını aldı ve çılgınca kapıya doğru fırladı.

Shinbe bir gözünü açarak geri gidişini izledi. Gözden kaybolunca içinden güldü, ‘bir başka şanslı kurtuluş.’ Sonra neden yüzüne parmak izlerinin çıkmadığını... veya kafatasında bir çatlak olmadığını merak ederek kaşlarını çatı. Yavaşça ayağa kalkıp ona kadar saydı, sonra Kyoko’nun nereye gittiğini görmek için onu takip etti.

Dışarı çıktığında Kyoko yakınlarda bir ağaca yaslanmış muhtemelen yatakta kalması gerektiğinin farkına varıyordu. Kalbi çarpıyordu ve bütün bedeni ağrı içindeydi. Eğilerek bacaklarına masaj yaptı. Geçen gece alkollü meyvelerden yedikten sonra Tasuki ile dans ettiğini hatırladı ama bu daha ziyade kamyon çarpmış gibi bir histi. Kaplıcalardaki sıcak bir duş bacaklarındaki ağrıları rahatlatırdı.

Bir kez daha zihninden, bir partide asla tekrar meyve yememeyi not etti. Sonra aklına bir şey gelerek çarpıldı. Toya kıyafetlerinde Shinbe’nin kokusunu alacaktı. Ahh! İsteddiği son şey, hiçbir şey yapmamışken Shinbe’nin başını belaya sokmaktı. Akşamdan kalmalığıyla homurdanarak ama acısıyla beraber giysilerinden de kurtulmaya kararlı bir şekilde topallayarak barakadan uzaklaştı.

Toya geldikleri kasabayı incelerken gırtlğından derin bir hırıltı çıktı. Çok geç kaldıklarını bilerek dişlerini sıktı. Kasaba savaş alanına dönmüştü. Son zamanlarda ne yaptıklarının bir önemi yok gibiydi, her zaman Hyakuhei ve iblislerinin bir adım gerisindelerdi. Kaşlarını çatıp sertçe bakarak sağ kalan birileri var mı diye kasabayı araştırdı.

“Bütün kasabayı yok etme zahmetinde bulunduğuna göre buralara sakladığı bir tılsım parçası olmalı,” Toya’nın altın rengi gözleri endişeyle karardı.

Suki, yanında Kamui’yle kasabaya doğru yürürken yumuşakça, “onlara yardım etmeliyiz,” dedi. Orada yalnız ve kaybolmuş gibi görünen ağlayan bir çocuğu kontrol etmek için eğildi.

Toya tanıdık bir manzara görerek kanı kaynayınca bir an için gözlerini kapattı. Hyakuhei’nin, tılsımın neredeyse her parçasına sahip olduğunu ve geriye kalanları da almak için kime zarar vereceğini umursamadığını biliyordu. Nihayetinde Hyakuhei kendi kardeşini öldürmüştü. Şimdi koruyucular Kyoko’yu aynı katilden korumaya çalışıyordu.

Hyakuhei eğer kristalin tüm parçalarını bir araya getirmeyi başarabilirse, birçok iblisi de berbaerinde götürürerek Kyoko'nun dünyasına geçebilirdi. Bunun olmasına izin veremezlerdi. Omurgasından bir ürperti geçtiğini hissetti, bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

'Kyoko,' kelimesi bir uyarı gibi zihninde yankılandı.

Toya geldikleri yöne doğru "Siz ikiniz burada kalıp yardımcı olun. Benim gidip Kyoko'yu kontrol etmem lazım hemen!" bağırdı. Birşeyin doğru olmadığını biliyordu... bunu ruhunun derinlerinde açıkça hissedebiliyordu. Hyakuhei'nin iblisleri bu kadar yakında ortaya çıkmışken onu kendi korumasından mahrum bırakmamalıydı. Kalbinin diğer yarısını kaybetme korkusunu silkip atamadı.

Toya, Kyoko'ya tehlikeden önce ulaşmak için verdiği uzun yarışta "sana dokunmasına izin vermeyeceğim," diye yemin etti.

Bölüm 3 "Kıskançlığın Öpücüğü"

Kyoko sıcak kaplıcalara doğru yola koyuldu. Yorgun, ağrı içindeydi ve buharlı suda rahatlamak için sabırsızlanıyordu. Bir kayaya çarparak tökezleyip yalnızca bir kez sarhoş olduktan sonra dengesini geri kazanmanın haftalar sürüp sürmeyeceğini merak etti.

Kıkırdayarak kendi kendisine "lanet olsun... tanrım, artık Toya gibi konuşuyorum," dedi.

Shinbe sıklıkla ağaçların arkasından dikizleyerek sessizce onu takip etti. Toya'ya benzediğiyle ilgili yorumunu duyunca ağzından kaçmak üzere olan kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. Grupta kendi kendine konuşan tek kişinin kendisi olmadığını öğrenmek harikaydı. Aralarına biraz mesafe koymak için yeterince uzun süre beklemişti.

Nihayet gözlerden uzaktaki sıcak kaplıcalara ulaşan Kyoko çantasını karıştırmaya başladı. İhtiyacı olan şeyi bularak banyo gereçlerini suyun yanına yerleştirdi. Hızlıca soyunup ağrıyan bedenini buharlı suyla rahatlattı. "Hmm, bu çok iyi geldi." Gözlerini kapatıp, kolay kolay gitmeyen sıkılığını gevşetmeye çalışarak bacaklarını ovdu. Nihayet tatmin olmuş bir şekilde suda arkasına yaslandı ve tamamen rahatladı.

Shinbe, bir ağaca yaslanarak büyülenmiş bir şekilde kızın günlük ritüelini izledi. Çok zarif ve temizdi... yaptıkları için tekrar suçluluk hissetti. Bu sahneye arkasını dönerek elini, acının sıkıştırdığını hissettiği kalbinin üzerine koydu.

Burada olmaması gerekiyordu... iyi bir insan değildi. Kendisine ne yaptığını anladığı zaman ondan nefret edecekti. Göğsündeki ağırlık artarken kaşlarını çattı. Ama yine de arkasını dönüp özlemle gözlerini dikip bakma isteğine karşı koyamadı. Suya dalışını izlerken hasretle iç çekti.

Kyoko etrafa bakarken, "bu modern dünyanın evlerindeki küçük küvetlerden çok daha iyi," diyerek sessizliği bozdu. Bu aslında daha ziyade gizli bir yüzme havuzu gibiydi. Bu nokta çok huzurlu ve gözlerden uzaktı. Ağaçlar ve küçük çalılar kaplıcaı çevreleyip kendisine mutlak bir mahremiyet sağlıyordu. Gülümseyerek 'güneş banyosu yapmak için bir tarafındaki taş bir çıkıntı hoş olurdu,' diye öylesine düşündü. Kendisini suyun akışına bırakırken memnuniyetle mırıldandı.

Bir dakika böyle kaldıktan sonra temizlenme kısmına geçmenin daha iyi olacağını düşündü. Saçlarını köpürtüp durulamak için suya çöktü ve sonra saçına daha fazla şey döküp bunu tekrar yapmak için su sıçratarak yukarı çıktı. Daha sonra güneşin onları hemen kurutacağını umarak giysilerini temizlemeye biraz vakit ayırdı.

Shinbe daha da yakına süzülerek üç metre uzaktaki bir çalının arkasına sığınıp dikkatle izledi. Bedeninin kıvrımlarına daldı. Tanrım, çok güzeldi... sulardan çıkan bir tanrıça gibiydi. Saçlarını sarmadan önce bedeninin üst kısmına bir giysi sarıp daha sonra yavaşça kurulandı.

Banyo yapmasını daha önce birçok defa gizli gizli izlemişti ama hiç bu kısmın tadını çıkaracak kadar uzun süre etrafta kalmamıştı. Genellikle o banyosunu bitiremeden önce birileri kendisini aramaya geliyordu. Kıyafetini yavaşça uzun bacaklarına indirirken içini çekti. En değerli kısımlarını örten küçük kumaş parçalarını giyerken hissettiği acı dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Yapamadığı tek şey ona uzanma mesafesine erişmesini sağlayacak birkaç adımı atabilmektir.

Bir anda şelalenin diğer tarafından bir çıtırtı sesi geldi. Shinbe bunu duydu, Kyoko olduğu yerde donup kaldığı için belli ki o da duymuştu. İkisi de daha fazlasını duymak için dikkatlice dinledi. Başka bir dal çıtırdadı ama bu defa ses kyoko'ya yakın bir çalılıktan geldi. Kyoko dosdoğru büyük çalılığa yürürken korkuyla izledi, havlusunu bir kalkan gibi önünde tutarak seslendi.

“Tamam, Shinbe! Sen olduğunu biliyorum! Dışarı çık... böylece seni tokatlayabilirim!” Kyoko bezgin bir halde çalılığa bakarak bekledi. Shinbe röntgenci olarak biliniyordu. Kız rahatsız olarak bir kaşını kaldırdı ve etraftaki tek kişi oydu... çalı yavaşça sallandı. “Orada olduğunu biliyorum ve Toya beni gizlice izlediğini öğrendiğinde muhtemelen seni öldürecek. Bundan bahsetmeye gerek yok ama Suki'nin de senin dövülmeni sorun edeceğini sanmıyorum.”

Çalı tekrar sallandı ve birbirine dolaşmış uzuvların arkasından uzun, siyah noktalı bir ayak ortaya çıktı.

“Ne...!” çok büyük şeytani bir akrep çalılarının arkasından tırmanırken Kyoko kaçmak için döndü. Çantasındaki yayını bıraktığı yere, kıyafetlerine doğru koştu.

“Kyoko! Yere yat!” Shinbe elinde mızrak gibi tuttuğu büyük bir sopayla karşıdaki çalılardan koşarak geldi. Onu iblise fırlattı. Kırmızı gözlü akrep geldiğini görerek bir ayağını havada sallayıp sivri uçlu silahı engelledi ve havaya gönderdi. Kyoko tam yayını almak için eğildiğinde ayaklarının önüne düştü. Kendisini vurmaya ne kadar yaklaştığını görünce kaşı seğirdi.

Shinbe ona doğru koşup sopayı almak için eğildi. Bir kaşını kaldırarak Kyoko'ya baktı ve çarpık bir şekilde gülümsedi. “Ama Kyoko, bir iblisi öldürmek için biraz az giyinmiş olduğuna inanıyorum.” Yüzündeki bakışı görünce sırtışı genişledi. Sonra bakışı safi korkuya dönüştü.

Sırtını ürperten bir önseziyle arkasına dönüp akrep iblisi üzerlerine hamle yaparken eğreti silahını vahşice salladı. Tüylü bir bacağı vurabilmişti ama diğer bacağı yan tarafına çarparak onu Kyoko'dan uzağa fırlatmıştı. Ölümcül akrep rahibeye yaklaşırken Shinbe'nin kanı dondu.

İblisin ele geçirdiği yaratığın kızının içindeki gücü hissedebileceğini biliyordu. Hızla bir şey yapması gerektiğini bilerek büyük bir kayayı kaldırıp olabildiğince sert bir şekilde fırlatmak için telekinetik gücünü kullandı, akrebi kafasından vururken gülümsedi.

İblis acı acı bağırıp yaralı koruyucuyu öfkeli bir bakışla mıhlamak için başını salladı. Shinbe, iblis tekrar peşinden gelirken ayağa kalkmak için çabalayarak yerde uzandı. İblis üzerine doğru gelirken tam zamanında dönerek sopanın sivri ucunu ona geçirdi. Shinbe'nin ametist gözleri, iblisin sert etini yumuşatmak için bir büyü fısıldarken parladı.

Kyoko iblisin onun üzerine eğilmesini izlerken panikle Shinbe'nin adını bağırdı. Her şey o kadar hızlı oldu ki gözünü kırpmaya bile vakit bulamadı. Bir an iblis üzerine atlıyordu, bir an sonra aynı sopanın ucu, siyah kanı yere sızarken sırtından çıkmıştı. Ele geçmiş olan iblis, hamur gibi yumuşayıp ağır bir şekilde Shinbe'nin tepesine düşmeden önce seğirtti.

“Shinbe!” Kyoko panik içinde bağırdı. Kanın, korkutucu bir hızla etraflarındaki toprağa aktığını görerek hızla onlara doğru koştu. Bu kanın koruyucusundan gelmediğini umarak zihninde korkuyla sindi ama Shinbe'nin yüzünün bir tarafı dışında heryeri kaplayan aşırı büyük iblisin yanında bundan emin olmak zordu. Gözleri kapalıydı ve bir an için içine korku dolarken kalbi durdu.

Shinbe bunu hissedebiliyordu, Kyoko hala korkuyordu ve böyle hissetmesine sebep olan her neyse onu yok etmeliydi. Acıyla mücadele etmek için ürpererek gözlerini açıp onu yukarıdan, hayalet gibi solgun bir şekilde kendisine bakarken buldu. Kendisi için korktuğunu anlayınca kalbi çarptı. Yaşadığını görerek korkusu azalırken damarlarındaki sıcaklığı hissetti.

Shinbe pürüzlü bir sesle konuştu, “Kyoko, lütfen. Bana yardım et... çek şunu.” Ölü iblisi itmek için çabaladı ama kolları onunla bedeni arasına sıkışmıştı. Ele geçirilmiş bile olsa akılsız iblis bu kadar ağır gelmemeli ve böyle savaşılamalıydı. Çok yakınında parçalanmış bir kristal parçası hissederek gözlerini kısıtı, “Kyoko, bir tılsımın gücünü kullanıyor... bul onu.”

Kyoko devasa yarattığı itmeyi bir an için kesip gücünü onun ölü bedenini taramaya odakladı. Koruyucu Kalp Kristali parçalanıp iblis dünyasının üzerine yağdığında her büyüklükten iblis güçlü kırıklarını bulmak için çılgına dönmüştü. Bu bir zamanlar küçük bir akrep olmalıydı... ta ki bir iblis

tarafından ele geçirilip daha sonra kayıp parçalardan biriyle karşılaşarak güç patlamasına ulaşacak şansı elde edene dek.

Boynundan gelen elektrik mavisi bir parlaklığı fark edince nefesi kesilerek “burada!” dedi. Kusma isteğine karşı koyarak hala açık olan ağzından içeri baktı. Yüzünü ekşiterek içine uzandı ve kristali kavrayıp akrebin boyutlarının kendiliğinden küçülmesini izledi. Onu çabucak iterek elinden daha küçük bir hale gelmeden önce geri kalanını da yoldan Shinbe’nin çekmesi için yana kaydı.

Kyoko ona doğru baktı, gece yarısı mavisi saçları yüzünü örtüyordu ama hareketlerinden nefes almaya çalıştığı anlaşıyordu. Bakışları bir yara var mı diye araştırarak bedeninde dolaştı. İblisin sivri bacağıyla vurduğu yan tarafından çok kan akıyordu. Kanamayı durduracak bir şey bulmak için körü körüne etrafı aradı. Sonra yaraya bastırmak için işe yarayacağını düşünerek havlusuna koştu.

Shinbe ölmüş küçük böceğe tiksinti dolu, öfkeli bir bakış atarak doğrulup oturdu. Eli yanındaki parçanın üzerindeyken dikkatini tekrar Kyoko’ya çevirdi ve acele ederken düşürdüğü havluyu almaya koşuşunu izledi. İçinde bulunduğu acıyı tamamen unutarak bakışları bedeninde gezindi.

‘Hala giyinmemiş olduğunu unuttu,’ diye düşündü, ‘Eh, ona bunu hatırlatmayacağım.’ Havluyla geri döndüğünde yüz ifadesinin sakinliğini korumaya çalıştı.

Kyoko Shinbe’nin yanına oturup yarasını görmeye çalışarak yağmurluğunu çekistirdi. Kıyafeti göstererek “Shinbe, bunu çıkarabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu. “Bütün bu kanın nereden geldiğini bulmalıyım.”

Sesi hala nefes nefeseydi ve kulağına yumuşak, neredeyse baştan çıkarıcı geliyordu. Aslında ne kadar umrunda olduğu konusunda öyle şaşırmıştı ki ona kıyafetlerini çıkarmasıyla ilgili hayallere dalmayı unuttu.

Shinbe cübbemsi ceketi çıkardı ve altındaki buz mavisi gömleğin düğmelerini çözdü. Omuzlarından düşüp kollarının üzerinden etrafını saran göle yayılarak göğsünü ve kalçasındaki yarayla beraber sıkı karın kaslarını da açıkta bıraktı. Aşağıya eğildi ve daha iyi görebilmesi için gevşek pantolonunun bu kısmını birkaç santimetre indirdi, ama sertleşmesini gizlemek için kolunu kucığında bıraktı.

Kyoko, onu çevreleyen şey yerine yaraya odaklanmaya çalışırken yutkundü. Sakin kalmak için açıkta kalan tenine elini koyarak beyaz kumaşı sıkıca bastırıp kızıla dönmesini izledi. Elinin altında kaslarının gerildiğini hissediyor ve bu koluna bir sıcaklık yayılmasına neden oluyordu. İrkilmiş zümrüt yeşili gözleri hızla onunkilere çevrilip ametist rengi gözlerine kenetlendi.

Gözleri buluştuğunda kızın yanaklarının kızardığını fark etti ve dokunduğu yerde etinin ısındığını hissederek buna şaşırdı. “Kyoko, iyi misin?” Tekrar havluya bakarak kanın durup durmadığını görmek için onu çekerken başıyla zayıf bir şekilde onaylamasını izledi. Durduğunu görünce havluyu ıslatmaya gitti, böylece kalan kanı da temizleyebilirdi.

Shinbe kendi kendisine, ‘bütün kan başka br bölgeye gittiği için kanamanın durmasında şaşılacak bir şey yok’ diye düşünerek aşağıya baktı. Kız geri gelip önünde diz çökerek kendisine sutyen takılı göğüslerinden başka bir manzara sunarken bu düşüncüyü çabucak kafasından atıp iç çekti. Koyulaşan ametist bakışları yüzüne döndü. Eğer ağırbaşlılığını koruyacaksa onun üzerine bir şeyler giymesi gerektiğini biliyordu.

Kyoko kanı derisinden yavaşça temizlerken boğuk, gergin bir sesle adını söylediğini duyduğunda çok, çok nazikçe yaptığına emin oldu. Yaptığı şeyi durdurup yüzünü ona doğru kaldırdı. Gözleri adeta parlıyordu ve şu anda olduğundan büyük görünüyordu. İkisi de sessiz dururken dikkati yavaşça dudaklarına kayd.

Shinbe kızın dudaklarının aralanmasını izledi ve bedeni, aralarındaki mesafeyi kapatırken kendiliğinden ona doğru hareket etti. Dudaklarını, yalnızca fırtına öncesi sessizlik gibi kuş tüyü gibi bir öpücükle onunkilere değdirdi... nefesi kızın yanağını ısıttı. Sonra kırmızı-siyah bir karaltı kükreyerek ona çarptı, öyle ki koruyucu güçleri tam da yeni iyileşmişken yarası acıyla zonkladı.

Shinbe geriye savrulup şimdi çok öfkeli bir şekilde tepesinde dikilip ikiz hançerlerinden birini dosdoğru gırtlığına doğrultan Toya tarafından yere çarpıldı.

Toya öfkeyle titreyerek, “Kyoko’yu öperek ne halt ettiğini sanıyorsun seni piç?” diye bağırdı. Shinbe’nin Kyoko’yu öptüğü görüntünün izi sonsuza kadar gözlerinden silinmeyecekti. Çileden çıkmış bir halde “onu sana emanet ettim ve sen de ona sarkıntılık etmeye mi karar verdin?” diye haykırdı.

Shinbe’nin ametist rengi gözleri koyulaşarak derin bir mora döndü.

Kyoko aralarına girip, onu korurcasına sırtını Shinbe’ye döndü. Toya’ya öfkeyle bakarak, “buna cüret etme!” dedi. Ellerini kalkan gibi iki yana açtı. “Düşündüğün gibi değil Toya.”

Toya söylenerek hançerini indirdi, “öyle mi, o zaman neden çıplaksın?” Ne söylediğini anlatmak için gözlerini çıplak tenine indirdi.

Kyoko’nun dünyası başına yıkıldı ve olduğu yerde donup kaldığında tanrıların kendisine güldüğünü biliyordu. Aniden çıplak teninde rüzgarı hissetti ve Toya’nın gözlerinin tenini aynı hızda ısıttığını hissedebiliyordu. Kollarını yanlarına düşürerek bakışları giysilerini aradı, şimdi kurumuş bir şekilde çok uzak olmayan bir kayanın üzerinde olduklarını gördü.

Gözlerini tekrar Toya’nın kılere çevirerek tısladı, “saldırıya uğradım ve Shinbe hayatımı kurtardı. Beni korumaya çalışırken yaralandığı için ona yardım ediyordum, ne olmuş? Onu öptüm, bu önemli değil. Bir teşekkürdü!” Aralarından çekilip kıyafetlerine yönelmeyi denedi ama Toya hançeri tekrar Shinbe’nin gırtlığına doğrultunca fikrini değiştirdi.

Toya artık koruyucuya karşı daha da öfkeli bir halde, “onu kurtarmanın ödülü olarak bir öpücük mü istedin? Seni lanet olası sapık!” diye gürledi. Sonra hızlı bir şekilde Kyoko’nun kolunu kavrayıp onu kendi arkasına, kardeşinin görüş mesafesinin dışına çekti.

Shinbe’nin gözleri, Kyoko’ya nasıl davrandığını görünce Toya’ya doğru öfkeyle parladı. “Bıçağı kaldır Toya,” Shinbe pantolonundaki tozları sikeleyip göğsü hala çılgan bir şekilde ayağa kalkarken sözleri buz gibiydi. İkisinden uzun olan kendisi iken, üzerine uçmaya hazır biçimde tehditkarca Toya’ya yöneldi. Nihayetinde... hiç kimse korkak olduğunu söylememiştir.

Kyoko aceleyle dönüp tekrar iki kardeşin arasına girdi. Birbirlerine tehditkar bir biçimde yaklaştıkları için göğsü yanlışlıkla Toya’nın kine değerken poposu da Shinbe’nin sıcak tenini sıyırdı. Kaşları seğirmeye başladı.

“Onu öptüm. Bunu o istemedi. Şimdi, ikiniz de uzaklaşın ki giyinebileyim.” Başını kaldırıp Toya’nın gümüş rengi bakışlarını aradı ve sesini adeta yalvarırcasına yumuşattı, “bu daha kötü hale getirmeden de yeterince kötü.”

Shinbe’nin uzaklaştığını hissetti ve dönüp bakmasa da giyindiğini biliyordu. Sert hareketlerle üzerine geçirdiği kumaşın hışırtılarını duyabiliyordu. Dönüp bakmasa da bunu bildiğinden, hala ona zarar verme eğiliminde olup olmadığını görmek için gözlerini Toya’ya dikti. Shinbe kaplıcadan uzaklaşırken öıkan ayak seslerini duyup neredeyse rahatlayarak iç çekti.

Toya, Shinbe’nin gidişine dikkat etmedi. Şu anda hala kafası karışık bir halde Kyoko’nun gözlerine bakıyordu. ‘Shinbe’yi öptü mü? Neden?’ Koluna dokunmak için uzandı ama adam çabucak dönüp bir adım uzaklaşarak ona sırtını döndü.

“Giyin, ama seni tekrar yalnız bırakmayacağım. Sen gitmeye hazır olana kadar kalacağım,” sesinde hala öfkeli bir ton vardı.

Kyoko hoflayarak kıyafetlerine doğru gitti ve aceleyle giyindi. Giyinir giyinmez dönüp kasılmış sırtını gördü ve barakaya dönmeye hazır bir halde yanından yürüyüp geçerken adam uzanıp kolunu tuttu ve onu kendisine doğru çevirdi.

Toya sadece nedenini bilmek istiyordu. Neden Shinbe’yi böyle öpmüştü? Koyu renk kakülleri gözlerini kızdan saklayarak öne düşü. “Onu neden öptün?” diye fısıldadı. Saçları sürekli bir rüzgarla gümüş gölgelerinin çekici bir biçimde parlamasına neden olarak sallandı.

Kyoko nasıl cevap vereceğini bilemeyerek kaşlarını çatı. Aslında belki de sadece öyle yapmak istemiştir, ama bunu ona söyleyemezdi.

İçini çekti, “düşünmedim, yani... gerçekten nedenini bilmiyorum.” Gözlerini indirdi. Gerçek de buydu zaten.

Toya, cevabıyla kalbine korku dolduğunu hissetti. Başını geriye atıp kızın bakışlarını kendisine çekerek dosdoğru ona baktı. “Kyoko, beni hiçbir zaman böyle... öpmeye çalışmadın,” diye düşünmeden homurdandı.

Kyoko’nun gözleri, kendisini bu vaziyete soktuğu için gözleri alevlenerek bağırmasına karşılık verdi, “Hiç bunu yapmamı istiyormuşsun gibi davranmadın! Ayrıca bir erkek arkadaşım yok, yani istediğim kişiyi öpmekte özgürüm, değil mi?” Elini ondan kurtarıp cevabı karşısında homurdanmasını duymazdan gelerek neden bir anda bu kadar önemseydiğini merak ederek yanından geçip gitti.

Kyoko öfkeyle yere bakarak barakaya doğru gitti. Toya onu çileden çıkarmıştı. Öpüşmeleri yüzünden ne cesaretle kendisine veya Shinbe’ye kızıyordu. Zaten ona neydi? Kendisini umursamıyordu. O hiç kimseyi sevmiyordu ki neden kimi öptüğüyle ilgileniyordu? Kapıyı iterek açıp derin düşüncelerle çantasını aşağı savurdu.

Toya arkasından ayaklarını vurarak içeri girdi. Odayı geçip karşısındaki duvara yaslanarak oturarak “Shinbe’yi bir daha öptüğünü görmezsem iyi olur!” diye homurdandı.

Kyoko söylediği veya daha ziyade emrettiği şeyi tam olarak anlayarak öfkeyle ona baktı. ‘Bu ne cüret’ zümrüt yeşili gözlerinden kıvılcımlar çıkmaya başladı.

“Kimi ve ne zaman istersem öpeceğim,” diyerek öfkeyle ayağa kalktı ve uyku tulumunu rulo yaparak çantasını alıp kapıya yöneldi.

Toya ayağa fırlayıp üzüntülü bir bakışla onu takip etti. “Lanet olsun, nereye gittiğini sanıyorsun?” Onu gitmesine neden olacak kadar çok kızdırmamıştı. Shinbe’nin ona dokunarak çok fazla şey elde ettiği gerçeği hoşuna gitmemişti.

Kyoko eli kapının pervazında, sırtı ona dönük halde durdu, “Toya,” yavaşça dönerek elini ona doğru kaldırdı ve öfkeli bir gülüşle, ne kadar nefret ettiğini bildiği uysallaştırma büyüsunü yaptı. “Kapa çeneni!”

Toya bir dizi lanet sıralayarak yere çarptı. Kyoko ayaklarını vurarak kapıdan çıktı Shinbe’yi geçerek eve gitme niyetiyle kız heykeline doğru yürüdü.

Shinbe sırtı barakaya dönük, yüzünde hafif bir sırıtişla dikildi. Kyoko’nun söylediği şeyi duymuştu ve Toya’nın yere çarptığını da duyunca sırıtişi iyice genişledi. Kyoko dışarı çıktığında orada dikildiğini görmemişti, bu yüzden ormana doğru yürürken onu takip etti.

Bölüm 4 "Gitme"

Kyoko, zamanın kalbinin olduğu bahçeye gelince yavaşça kız heykelinin önündeki çimlere oturup heykelin yüzüne baktı. Kendi görünüşünü yansıttığını bildiği yüze odaklandı. Bu görüntü, heykelin anısına yapıldığı, kendisinin soyundan geldiği kişiye aitti. Eğer aynı dönemde yaşasaydılar ikiz olurlardı.

Kyoko neden burada, çimlerin üzerinde oturduğunu hatırlayarak bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırdı. Düşünceleri, kendisi dinlemek için orada bile değilmiş gibi kendi aralarında çatışmaya başlamıştı.

‘Toya tam bir pislik!’ Daha yeni dönmüştü ve ‘onun tek yapabildiği bağırmaktı.’ Bazen ondan... ‘nefret ediyordu... tamam, belki bu doğru değildi.’ Kyoko içini çekti, ‘Kendime yalan söyleyemem. Toya’yı seviyorum ve etrafta buna şahit olacak kimse yokken... o da sık sık beni sevdiğini kanıtıyor.’ Kyoko düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. “Ama sonra gidip bunu mahvetmek zorunda.”

Eve gidiyordu ve belki bir daha asla geri dönmezdi. Ellerini, kendisini eve götüreceğini bildiği şekilde heykelin üzerine koyma niyetiyle ayağa fırladı.

‘Ama o zaman Shinbe’yi bir daha asla görmeyeceksin.’ Gözleri büyüdü ve zihninde bağırды, ‘Ona karşı bir şeyler hissediyorsun!’... ‘Bu çok gülünç,’ diye kendi kendine itiraz etti, ‘onu rüyamda gördüğüm için böyle duygular hissediyorum, bunun hiçbir anlamı yok.’ Geriye doğru heykelden uzaklaşıp elini tereddütle aşağı indirdi ve serin bir taşla yaslanarak tekrar oturdu.

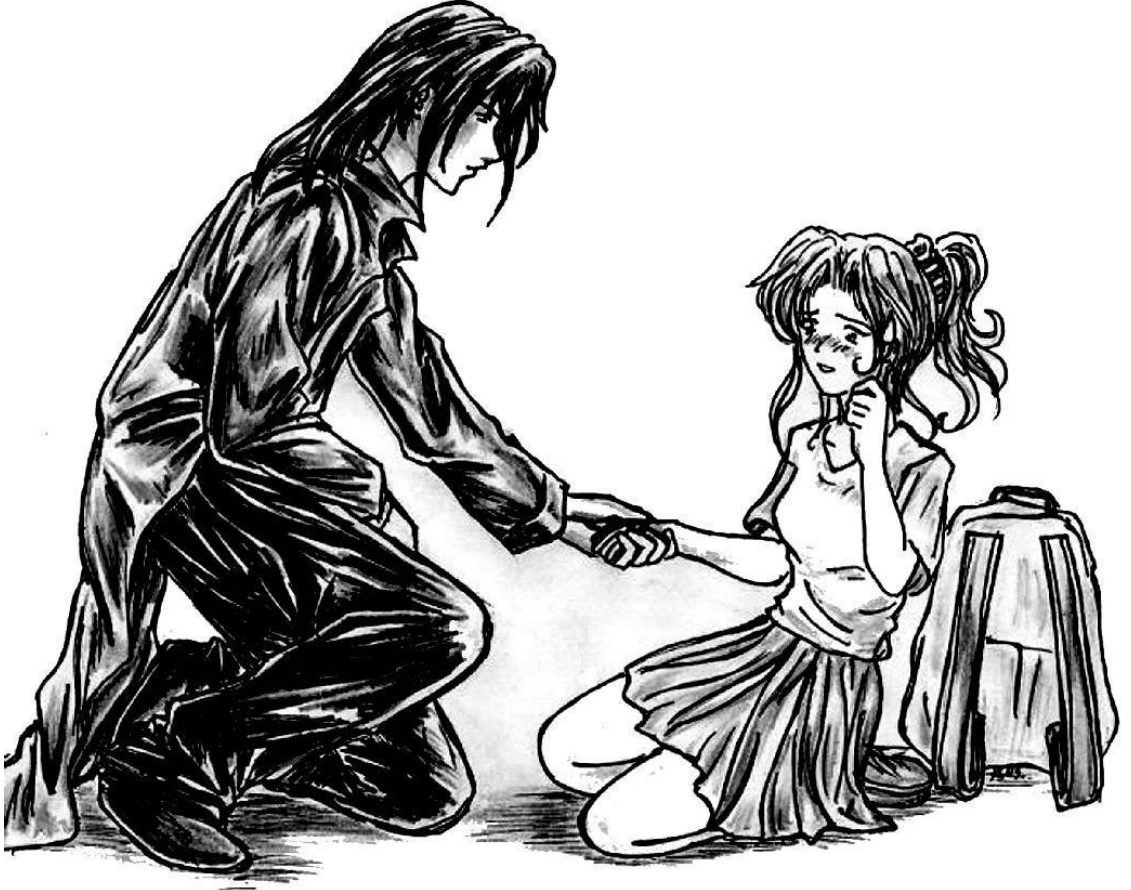
‘Ama ya o da sana karşı bir şeyler hissediyorsa? Eğer öpücük daha ileri gitseydi o da seni öper miydi?’ ‘Tekrar öpen kimdi?’ ‘Ama o oyuncu biri... herhangi bir kadını öperdi.’ ‘Ve Toya’ya karşı seni

savundu.’ ‘Yalnızca tehdit edildiğini hissettiği için, ayrıca Shinbe zaten böyle biri.’ Derinden gelen bir ses onu karmaşık düşüncelerinden çıkardı.

“Kyoko,” Shinbe boğuk bir sesle ona seslendi. Kyoko birden başını kaldırdı ve düşündüklerini duyduğunu hissederek kızardı.

“Eee, selam,” yüzünde olduğunu bildiği kızarıklığı görmediği umuduyla bakışlarını ondan uzaklaştırdı.

“Eve mi gidiyorsun?” konuşurken birkaç yavaş adım attı, “Toya’nın davranışından sonra gerçekten de seni suçlayamam.” Shinbe, kalkmasına yardım etmek için elini ona uzatarak önünde diz çöktü. Uzatılan eli tutup ayağa kalktı ve eteğindeki tozu silkeledi.

“Ben yalnızca onun etrafta olmasına bazen dayanamıyorum, Shinbe... ben... başına açtığım bütün belalar için gerçekten üzgünüm,” heykele doğru bir adım attı.

Shinbe Kyoko’nun gitmesini istemiyordu, ama bunu bir kez aklına koyduğunda onu durdurmanın yolu olmadığını biliyordu. Toya gitmemesini söylediğinde bundan ne kadar nefret ettiğinin farkındaydı ve kendisine de aynı nedenle kızmasını istemiyordu. Ama aslında o da Toya gibi hissediyordu... gitmesini istemiyordu.

Gerçek duygularını içinde tutarak onu neşelendirmeye çalıştı. “Sorun değil Kyoko. Ne zaman istersen başıma bela açabilirsin,” yavaşça ona uzanıyormuş gibi yaparay sırttı.

Kyoko her santimetrede kendisine yaklaşan eli kaçırmadı. Kıkırdayıp adama güldü. Sonrasında ise gitmişti.

Gülüştü bocalamaya dönerken, Shinbe gözlerini heykele dikerek orada durdu. Ona gitmemesini söylemek istemişti. Onu okşamak gibi bir niyeti yoktu... eh, belki biraz. Bu hareketi, gitme konusunda rahat hissetmesi ve aralarında hiçbir şeyin değişmediğini bilmesi için yapmıştı. Kızın üzgün olduğunu söyleyebilirdi ve tek istediği gülümsediğini veya üzüntü ile öfke dışında başka

duygular da gösterdiğini görmektir. Kendisine güldüğünde planı düşündüğünden daha fazla işe yaramıştı.

Shinbe'nin tekinsiz ametist rengi gözleri heykelden uzaklaştı. Zaman kapısının onu kendisinden uzaklaştırabilme yeteneğinden nefret ediyordu ve kızı kendi dünyasında da izleyebilmeyi diledi... yalnızca bir kez. Gözleri çekici bir biçimde karardı, sonra Toya'nın onu kendi dünyasında takip edebildiği düşüncesinin kıskançlığıyla kısıldı. Neden zaman kapısı yalnızca gümüş koruyucuyu seçmişti? Bu hiç adil değildi. Toya onun tek koruyucusu değildi.

Kyoko kendisini heykelin diğer tarafında bulduğunda, tapınak evinin mahremiyetinde uzanmış, başını sırt çantasına koymuş ve gözlerini kapatıyordu. Şu anda hiç kimseyle karşılaşmak istemiyordu.

Shinbe'nin onunla seviştiği düşüncesi tekrar aklına gelmişti. Neden onunla ilgili böyle bir rüya görmek zorundaydı? Bu yalnızca... 'Neler düşünüyorum?' diye kendi kendine sordu. Bunu düşünmeyi kesmesi gerekiyordu.

Hiç şüphesiz Shinbe ve Suki, bunu kabul etmeseler bile birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Dahası, o her kadına asılıyordu. Shinbe böyleydi işe.

Kyoko yavaşça ayağa kalkıp heykeli koruyan tapınak evinden çıktı. 'Sadece odama gidip çalışacağım. Evet, sonra yarın okula gideceğim ve her şey iyi olacak. Hatta arkadaşlarımı çağırıp onlarla bir süre dışarıda takılabilirim.' Kyoko yolda durdu ve sesli bir şekilde "yeni kural, arkadaşlarınlayken meyve yemek yok," diye yüksek sesle düşünürken gözleri neredeyse şaşkınlıkla bir hal aldı.

Toya yavaşça heykele doğru yürürken hala kıskançlığıyla mücadele ediyordu. Kyoko'yu takip edip bunu düzeltmek niyetindeydi. Kendisine karşı öfkeli olduğu düşüncesine katlanamıyordu.

Hisleri harekete geçerek ona yalnız olmadığını söyledi. Baktığında, eskiden orada bulunan unutulmuş bir kalenin kalıntılarından kalan, etraftaki bir kayaya yaslanmış Shinbe'yi gördü. Silahı kucığında dururken elleri düzgünce yağmurluğunun içine sokulmuştu. Başını arkaya yaslayıp gözlerini uyur gibi kapatmıştı.

Toya, şimdi her zamankinden daha rahatsız olmuş bir biçimde "uyan seni aptal serseri!" diye bağırdı.

Shinbe uykulu bir şekilde bir gözünü açıp tekrar kapattı, "ne istiyorsun Toya?"

Toya hiddetlendi, "ne mi istiyorum? Burada oturarak ne yaptığını bilmek istiyorum."

Shinbe gözlerini açıp bir kaşını kardeşine doğru kaldırdı, "dinlenme iznim yok mu?"

Toya bakışlarını ona doğru kıstı, "ne zamandan beri dinlenmek için zamanın kalbine geliyorsun?"

Shinbe, ne olur ne olmaz diye kendisini hazırlayarak yavaşça ayağa kalktı. Toya'nın kendisinden kat kat güçlü olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda kendisinin, Toya'nın sandığı kadar zayıf olmadığını da biliyordu. Yalnızca farklı güçlere sahiptiler.

"Kyoko'ya hoşçakal demeye geldim. Eğer ona yaptığın muameleden sonra bir daha geri gelirse şanslı olacağız. Hem bezelye beyninin içinde neler oluyor?" Shinbe'nin sakın sesi gizli bir tahrik belirtisi barındırıyordu.

Toya, Shinbe'nin söylediği şeyin doğru olduğunu bilerek hafifçe homurdandı. Belki, yalnızca belki aşırı tepki göstermişti, ama yine de öpüşüklerini görmüştü. Kyoko zampara koruyucuyu öpmüştü. Sahne Toya'nın zihninde tekrar canlandı ve ruhu haykırdı, 'hayır, Kyoko'yu öpen Shinbe idi, başka türlü olamaz.'

Shinbe'ye sırtını dönüp, "neler çeviriyorsun bilmiyorum koruyucu, ama eğer Kyoko'ya tekrar dokunursan... seni öldürecek." Toya bunu söyledikten sonra, geride yalnızca rüzgarla beraber uçan gümüş bir tüy bırakarak havalandı.

Shinbe içini çekerken, uzaktan Kamui'nin neşeli kahkahasını duyduğunda taşla yaslanarak tekrar oturdu. Biraz sonra Sennin, Kamui ve Suki ellerinde yaşlı adamın topladığı bitki ve sebze sepetleriyle alana geldiler.

Shinbe, 'onunla barakaya dönerken karşılaşmış olmalılar,' diye düşündü.

Sennin, tapınağın yakınlarındayken kaldıkları barakanın sahibi olan yaşlı adamdı. Suki ile erkek kardeşini, karısı, onların anneleri, köye yapılan bir saldırıda iblisler tarafından öldürüldüğünde tek başına Sennin büyümüştü. Suki, benzediği annesini hatırlayamayacak kadar küçüktü ama alemdeki en iyi iblis avcısı insan o olmuştu.

Köydekilere göre Sennin bir eczacıydı ama koruyucular gerçeği biliyordu. Büyü yapmada bir uzmandı ve kendi dünyasındaki insanların çoğundan daha fazlasını biliyordu. Shinbe yaşlı adamın yaklaşmasını izlerken buruk bir şekilde gülümsedi.

Sennin yaklaşırken, "neden suratın bu kadar asık Shinbe?" diye sordu. Gözlerini kısıp yaşlanan görme yetisiyle ona baktı. Ametist koruyucu son zamanlarda biraz tuhaf davranıyordu... ve bu çok şey ifade ediyordu çünkü ona göre bütün koruyucular biraz tuhaftı.

Onlar yaklaşırken Shinbe, neredeyse Toya ile kavga etmeye başlayacakmış gibi değil de sanki onları bekliyormuş gibi ayağa kalktı.

Suki onun arkasındaki kız heykeline baktı, "Kyoko şimdiden eve mi gitti?"

Shinbe cevap vermeden önce boş boş ona baktı, "evet, evet gitti."

Kamui sepette yiyecek bir şeyler aramayı bırakıp gülümsemesi yerini endişeye bırakırken dikkatle Shinbe'ye baktı. "Neden gitti?" Sonra kafasına yeni dank etmiş gibi gözlerini kıstı, "Toya bu sefer ne yaptı?"

Shinbe, onu sakinleştirmek için elini uzatıp Kamui'nin omzuna koydu. Kyoko'nun evine dönmesinden Kamui'nin de kendisi kadar nefret ettiğini biliyordu. "Önemli değil Kamui. Yakında dönecek," dedi, en azından böyle olacağını umuyordu. İçinden homurdandı.

Suki sıkıntılı bir şekilde arkasına baktı. Kyoko gece gelip çok az kalmıştı. Sabahki birkaç dakika dışında onunla konuşma fırsatı bile bulamamıştı. "Yani, onu uysallaştırması mı gerekti?"

Shinbe kıza bakıp sırtıttı, "korkarım ki. Toya çok iyi bir ruh halinde değil."

Sennin gözlerini ona doğru kısıp sepetini kenara çekerken, "öyle olmadığını düşünüyorum. Bu defa ne konuda anlaşılmadıklarını biliyor musun?" diyerek barakaya doğru yürümeye başladı. Suki, atıştırarak bir şeyler aramak için tekrar sepete dalan Kamui ile beraber arkasından gitti. Shinbe bu soruya nasıl cevap vereceğini düşünmeye çalışarak onları takip etti.

Shinbe omuzlarını silkerek kimsenin suçluluğunu hissetmeyeceğini umarak hiçbir fikri yokmuş gibi, "Toya'nın ona bağırarak için bir nedene ihtiyacı var mı?" diye sordu.

Toya, Sennin'in barakasının yakınlarında bir ağaçta arkasına yaslanmış, yaklaşırlarken yaptıkları konuşmayı dinliyordu. Shinbe'nin yaptığı yorumu duyup onu bir külçe haline gelene kadar dövmek istedi. Ama tekrar düşününce en iyisi onlara ne gördüğünü söylememektir. Öpücük aklına gelince gözleri gümüş kıvılcımlarla parladı. Bunu, şimdilik içinde tutmaya karar vererek ağaca yaslanıp uyuyormuş gibi yaparak gözlerini kapattı.

Senin "uyanık mısın Toya?" diye seslendi.

Toya, yaşlı adamı görmezden gelmeye devam etti. Ona hiçbir şey borçlu değildi.

Sennin yine de düşüncesini söylemek isteyerek duraksadı, "tabii ki bu sefer yaptın. Burada biraz daha kalmasını bekleyemedin değil mi?"

Toya ileriye doğru eğilip Sennin'e öfkeyle baktı, "kapa çenenin yaşlı adam. Neden bahsettiğini bile bilmiyorsun." Aşağı atlayarak ormana yöneldi.

Shinbe rahatlayarak iç çekti. Toya'nın onlara masum öpücükten bahsetmesinden ve bir açıklama yapmak zorunda kalmaktan korkuyordu. Karın boşluğuna sert bir şeyin oturduğunu hissederek, 'masum olduğunu mu düşündüm?' diye aklından geçirdi. Eğer o kadar masumsa neden dudakları onunkilere değdiğinde ne kadar yumuşak olduklarını düşünüp duruyordu? Bu düşünceyle inledi ve barakaya girdi.

Koruyucuların müttefiki olan ve daha iyi bir biçimde ateş perisi diye tanımlanabilecek Kaen, bir sırtısla Kamui'nin önünde belirdi. Sık sık Kamui'nin antrenman yapmasına yardım ediyordu ve savaş esnasında ona karşı çok koruyucuydu. Kaen'in insan şeklinden sıyrılıp bir ejderhaya dönüşmesi çok yardımcı oluyordu... bu antrenmanın çok daha yoğun olmasını sağlıyordu. Onlar barakanın dışında antrenman yaparken Sennin ve Suki birbirlerine baktı.

Suki omzunu silkti ve barakaya girdiler. Shinbe dirseğine dayanmış bir şekilde, sırtı onlara dönük olarak şiltede uzanıyordu. Onu izlediler, ama ikisi de bozuk moraliyle ilgili bir şey söylemedi. Sennin akşam yemeğini hazırlarken Suki yemek için ateşi yaktı ve Shinbe içini çekerken ikisi de ona baktı.

Toya, güneş gökyüzünde batmaya başlayana kadar bütün gün barakadan uzak durdu. Sennin ve Suki'nin usulca konuştuğunu duyunca sessizce yaklaştı. Gelişmiş koruyucu işitme yetisiyle fısıldadıkları her kelimeyi duymuştu.

Suki endişeyle hala battaniyesinin üzerinde yatıp uyur gibi sesler çıkaran Shinbe'ye bakarak, "sence hasta mı Sennin?" diye sordu.

Yaşlı adam yemek kaselerini temizlerken, "evet, tek bir lokma bile yemedi," diye cevap verdi.

"Umarım hastalık belirtileri göstermez. Kyoko'nun yardımı olmadan kayıp tılsımı aramada ona gerçekten ihtiyacımız olacak," diyen Suki omuzlarını silkerek uyku tulumunu açtı.

"Evet, uyandığında ona bitki çayı yapacağım." Sennin, insan hastalıklarına karşı çok güçlü bir bağıışıklıkları olduğu için koruyucunun hasta olduğunu düşünmüyordu. Aslında... hasta olanını hiç görmemişti. Bu çok daha derin bir şey olmalıydı.

Kayıp tılsımı düşünürken yaşlı kahverengi gözleri keskinleşti. Koruyucu Kalp Kristali parçalandığından beri küçük tılsım parçaları her yerde ve genellikle yanlış ellerde ortaya çıkmaya başlamıştı. Tılsıma sahip olan herhangi zayıf bir iblis çok güçlü ve tehlikeli bir hale geliyordu. Hyakuhei'nin şeytani ordusu her geçen gün büyüyormuş gibi görünüyordu. Son zamanlarda kötülüğün yaklaştığını hissediyordu.

Toya adının geçtiğini duyunca içeri girip girmeme arasında kalarak barakanın dışında dikiliyordu.

Suki esnemesini bastırmaya çalışarak, "Toya'yı, Kyoko'nun gitmesine neden olacak kadar üzen şey ne acaba?" dedi.

Sennin başını eğerek onayladı, "şimdiye kadar dersini almış olduğunu düşünürdün. Ona da koruyuculara olduğu kadar ihtiyacımız var."

Suki hayali bir pisliği eliyle silkerek şiltesine oturdu, "eh, onu öfkelenilmesi uzun sürmedi. Bahse girerim alkol kokmasıyla ilgili bir şey söylemiştir." Kamui'den bastırılmış bir kahkaha gelince dönüp öfkeyle ona baktı. Kyoko'nun kendisine verdiği bir tarağı alıp fırlatarak onu kafasından vurdu, "uyuduğunu sanıyordum!"

Sennin ikisine gülerek kapıya doğru yürüdü, "iyi geceler Suki... Kamui."

Toya barakanın dışında dikiliyordu. Kyoko'nun alkol koktuğunu unutmuştu. Bu yüzden, Shinbe'nin başını Suki ile belaya sokmak güzel olsa da onlara aslında ne olduğunu söylemesi gerekmiyordu. Sırtıttı. Çok öfkelenirdi, onu gelecek yüzyıla kadar döverdi. Toya ağaca sıçrayıp, kardeşinin ona el kaldırmayacağını bilerek, Suki'nin Shinbe'yi tokatladığı düşüncesi karşısında bir kahkaha patlattı.

Bölüm 5 "Tehlikeli Kıskançlık"

Kyoko sefil durumdaydı. Tek düşünebildiği Shinbe ile Toya ve o aptal öpücüktü. Yumuşak örtülerin altında tamamen uyanık bir şekilde uzanarak ikisi tarafından da öpülmek istemesinin nasıl mümkün olabildiğini düşündü. Birisi, karşılaştığı her kadınla flört eden zampara koruyucu Shinbe idi. Onu öptüğünü düşünmek hala baygınlık geçirmesine neden olsa da muhtemelen elleriyle sayamayacağı kadar çok kadına sahip olmuştu.

Diğeri ise, ona küçük şeyler için bağırın ve her hareketinde ona her zaman patronluk taslamaya çalışan Toya idi. Yine de bazen çok tatlı olabiliyordu. Başını tekrar yastığa gömüp içini çekti. Uykuya dalmadan önce sadece Toya'yı düşünmesi tuhaftı, ama bir süredir bu düşünceleri Shinbe'ye dönmüştü. Shinbe... Uykuya dalarak rüyasında tekrar onu gördü.

Shinbe, başka bir rüya görerek gece yarısı tere batmış bir şekilde uyandı. Ayağa kalkarken inledi. Neden onu düşünüp durmak zorundaydı? Kız sınırlarını zorluyordu. Suki ve Kamui'nin hala uykuda olduğuna emin olmak için etrafına bakındı. Odanın içinde bir hayalet gibi kayarak barakdan çıktı ve gökyüzüne bakarak derin bir nefes aldı. O zaman Toya'nın, barakanın hemen önündeki ağacın alçak dallarından kendisine baktığını gördü.

"Ne?" Shinbe şu anda yeni bir karşılaşma istemiyordu ama Toya'nın öfkeli biçimde kendisine bakma şekli sinir bozucuydu.

Toya havayı koklayıp Shinbe'nin uyarılmış olduğunu hissederek homurdandı, "ne yapıyorsun koruyucu?"

Shinbe kafasını eğip, bir ölümsüz için bu imkansız olsa da başı ağrıyormuş gibi parmaklarını şakaklarına koydu. "Seni ilgilendirmeyen bir geceyarısı gezintisine çıkacağım."

Toya tekrar homurdanıp Sennin'in barakası üzerinde tünediği yerden aşağı atladı. Avını takip edercesine Shinbe'nin etrafında döndü. "Eminim ki öyle yapacaksın," diyerek daire çizmeye devam etti.

Shinbe, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle ona yan yan baktı ama zihinsel olarak Toya'nın vurmasına hazırды. "Ne ima ettiğini bilmiyorum Toya. Ama eğer senin için de sorun değilse elimi tutmana ihtiyacım yok."

Toya tehditkar dönüşünü bırakıp rüzgar oluşturacak kadar hızlı bir şekilde dosdoğru Shinbe'nin önünde durdu. "Kyoko'dan uzak dur, beni duydun mu? Bir an için bile ona dokunduğunu düşünürsem..." Bakışlarını diğer koruyucuya doğru kısarken bir elini hızla aşağı indirip ikiz hançerlerinden birini avucundan aşağı kaydırды, "kardeşim olsan da olmasan da seni öldürmek için ikinci kez düşünmeyeceğim."

Shinbe, Toya'nın sertliğine tahammül edemiyordu, "evet, anladım. Şimdi izin ver."

Toya kenara çekilip Shinbe'nin geçmesine izin verdi. Kendi kendine, 'bu koruyucuya güvenmiyorum,' diye düşündü.

Shinbe ormanın içlerine doğru yürüdü. Nereye gittiği umrunda değildi. Yalnızca Toya'nın bilmiş gözlerinden uzaklaşabildiği kadar uzaklaşmak istedi. Evet, ne yaptığını öğrendiğinde Toya'nın kendisini öldüreceğini biliyordu, ama en azından mutlu bir adam olarak ölecekti. Yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarak içini çekti, "ah Kyoko. Neden gitmen gerekiyordu? Lanet olası Toya." Silahını önünde savurup homurdandı. "Lanet olsun sana."

Shinbe heykelin civarına gitmeye niyeti olmadan yürümeye devam etti ama kendisini burada buldu. Orada olmaması gerektiğini bilerek alanın kenarında dikildi. Toya muhtemelen arkasından geliyordu. Öfkeli kardeşine dair bir iz görmek için canı sıkkin bir şekilde etrafına baktı. Onu hiçbir yerde hissedemeyince heykele doğru yöneldi

Heykelin önünde dikilip hayal kurarak geçmişteki Kyoko'nun görüntüsüne baktı ve arkasından gelen ayak seslerini hiç duymadı.

Toya arkadan yavaş bir tonla, "burada ne halt ediyorsun koruyucu?" diye sordu. Shinbe'yi öyle korkuttu ki dengesini kaybetti ve eğer Toya kolunu kavramasa heykelin kollarına düşüyordu.

Toya'nın elini silkerken, "Toya, gerçekten de insanlara bu şekilde sinsice yaklaşmayı bırakman lazım," diye homurtuyla söylendi.

"Sana Kyoko'dan uzak durmanı söyledim. Kafanda neler dönüyor bilmiyorum ama içine biraz mantık sokmam gerekirse bunu yapacağım," kardeşinin Kyoko'ya karşı bir takım duygular beslediği düşüncesi karşısında Toya'nın gözleri öfkeyle delice parladı. Bu hayatta, kendisi bu konuda bir şeyler yapabiliyorken bu olmayacaktı.

Shinbe Toya'nın tehditlerinden bıkmıştı. Kenara çekildi. "Ne oluyor be!" silahını, geriye zıplayan Toya'ya doğru savurdu. "Kyoko ile bir milyon tane fırsatın oldu ama hepsine gözlerini kapatmayı seçtin. Şimdi ona kiminle olabileceğini mi söylemek istiyorsun? Kimi öpebileceğini?" güldü ama sesi öfkeli çıkmıştı. "Bu olmayacak, Toya. Sen kaybettin." Shinbe başını sallayıp yaklaşan öfkeye karşı silahını sabitledi. Toya'nın neler yapabileceğini biliyordu ama vazgeçmekten bıkmıştı.

Toya şok olmuş bir şekilde Shinbe'ye baktı. Hareket edemiyordu. İkiz hançerleri kullanamayacağını biliyordu... eğer kullanırsa kardeşini öldürürdü. Gözleri kardeşine doğru kısılrken erimiş gümüş görüntüsü aldı, "ne dedin sen? Bana Kyoko'yu istediğini mi söylüyorsun?" diye hırlayan Toya ekledi, "zampara bir koruyucudan başka bir şey değilsin. Kyoko seni asla kabul etmezdi!" Shinbe'ye doğru hamle yaptı.

Shinbe, Toya'nın hamlesini savuşturarak olduğu yerde dikilmeye devam etti, "tek yaptığın onu kontrol etmeye çalışıp duygularına hiç önem vermiyormuş gibi davranmaya devam etmek olduğunda seni hala isteyeceğini mi sanıyorsun?" Toya'nın başka bir saldırısını daha savuşturdu ve güldü. "Yavaşla..." sesi karardı, "yoksa bam teline mi dokundum?"

Toya durup gözlerini Shinbe'ye dikti. Neden ikiz hançerlerini çıkarmadığını bilmiyordu. Ama çaresizce Shinbe'nin kanını akıtmak istiyordu. Bunu yapmak için bıçaklara ihtiyacı yoktu. "Benim ne yaptığım ile ilgili konuşmaya hakkın yok," Toya başını eğerken ses tonu ölümcüldü, kakülleri şimdiden gözbebeklerine yayılan gümüş renge doğru ilerleyen kırmızı tonu gölgeliyordu.

Shinbe Toya'ya doğru bir kaşını kaldırdı. "Aha, demek bam teline dokundum. Ne kadar ilginç. Gümüş koruyucunun da duyguları varmış... rahibesine karşı bir şeyler hissediyor. Ama Kyoko'ya kimi öpeceğini söyleme hakkın yok. En nihayetinde, kendisinin de söylediği gibi, erkek arkadaşı yok. Bu yüzden, bunu adil bir karşılaşma olarak görüyorum." Shinbe omzunu silkip döndü ve heykele bir bakış attı.

Toya, Shinbe'ye doğru hamle yapmak için bu andan faydalandı, "lanet olsun sana bana arkamı dönmel!" Shinbe'ye sertçe vurup yuvarlarken silahı alanda süzüldü.

Shinbe hızla ayağa kalkıp döndü ve Toya ile yüzyüze geldi. Ametist gözleri tehlikeli bir biçimde parlarken uzun, gece yarısı mavisi rengindeki saçları rüzgarla uçtu. Öfkeli bir şekilde karşı karşıya geldiklerinde iki koruyucu da bir an için sessiz kaldı. Etraflarındaki çimenler ve heykel, düşmanın bıraktığı, fark edilmeyen bir aurayla parladı.

Silahsız ve dezavantajlı bir konumda olan Shinbe elini önüne çekerek avucuyla koruyucu güçlerini çağırdı. Etraflarındaki kayalar, çok uzun zamandır bulundukları yerden ayrılmaya başladı. Toya tekrar ona doğru hücumla geçtiğinde büyüsünü tamamlayacak zamanı olmadığını biliyordu. Yoldan çekilmeye çalıştı ama kız heykeline yandan çarparken bacalarının büküldüğünü hissetti.

Toya ona çarpıp boğazını kavrarken ağır kayalar tekrar yere düştü. Shinbe, Toya'nın gömleğini tutarken ikisi de sıcak, mavi bir sisin sıcaklığına yuvarlandı.

Shinbe, beklediği gibi pat diye düşmek yerine yumuşak mavi bir ışık tarafından sarıldığını hissetti. İlk düşüncesi, düşmelerinden hemen önce Toya kendisini boğduğu için, ölüyor olması gerektiği idi. Yavaşlatılmış çekimden çıkarken gizemli sis kayboldu ve sertçe... yere indiler. Toya'nın elleri hala boynundaydı.

Shinbe, duyuları hızla geri gelirken ellerini Toya'nın kollarına uzattı ve koruyucunun ellerini kendisinden uzaklaştırmayı başardı.

Toya sırtüstü düştü ve Shinbe onu itip uzaklaştırdı. O anda nerede olduklarını anladı. "Bu da...?" Toya karanlığa doru bakarak başının üstündeki çatıyı gördü. Kyoko'nun zamanına mı kaymışlardı? Shinbe, Kyoko'nun lanet olası zamanında mıydı? Toya ahşap zeminden kalkarken "hayır!" diye hırıldadı ve öfkeyle Shinbe'ye baktı. Kendisi dışında hiçbir koruyucu zamanın kalbinden geçememişti. Buraya gelmesine izin verilen tek koruyucu kendisiydi. Toya'nın kanı kıskançlıkla yandı.

Toya, "şimdi seni gerçekten öldürecek'im!" diyerek Shinbe'ye tekrar saldırdı ve başının kenarına bir darbe aldı.

Shinbe görüldüğü kadar zayıf değildi. Başını sallayıp ayağını kaldırdı ve hızla inerek Toya'ya yandan vurup onu yuvarladı.

Toya, yan tarafı tapınağın duvarına çarparken homurdandı.

Shinbe nefesini kontrol etmeye çalışıp hızlı hızlı soluyarak ahşap duvara yaslandı. Ceketini yer yer yırtılmıştı ve Toya'nın vuruşu yüzünden kafası zonkluyordu. Sahip olduğu tek yüzü ifadesi olan... deli gibi öfkeli haline bürünmekte zorluk çekmeyen Toya'ya bir bakış attı.

Toya çömeldi ve bağırdı, "buraya gelmene izin verilmedi!" Shinbe'ye doğru tekrar atıldı ama Shinbe son anda çekilince güm diye duvara çarptı.

Toya daha güçlü olabilirdi, ama Shinbe daha hızlıydı. Bunu savuştururken bir tanrıya bile zarar verebilecek olan bir yaşam gücü patlaması ateşledi.

Toya sırtüstü çakıldı ama öfkesi bir şey hissetmesine izin vermiyordu. Cıva rengi gözlerle Shinbe'ye bakarken dudağındaki kan sildi. Sakinleşmesi gerekiyordu ama bunu düşündüğü anda bile öfke bu düşüncesini bastırıyordu. İstedığı şey Shinbe'ye gerçekten kötü bir şekilde zarar vermektir. Shinbe'nin avuçlarını bacaklarına koyarak duvara yaslanıp nefes almaya çalışmasını izledi ve onu ceketinden yakalayıp tapınağın kapısından dışarı fırlatmak için bunu fırsat olarak kullandı.

Koruyucular ölmezdi... en azından teori buydu... bu bir yalandı. Hyakuhei babalarını öldürmüştü ve hiç kimse ölümsüz değildi. Shinbe yuvarlanarak durmadan önce çakıllarda kaydı ve gözlerindeki kan ile toprağı sildi.

Kyoko, kendisini neyin korkutup uyandırdığını merak ederek yatağında uzanıyordu. Gümbürtüler ve boğuk homurtular duyduğunda büyükbabanın televizyon seyrettiğini varsaydı. Tama odasına daldığında neredeyse korkudan ödü kopacaktı.

"Kyoko!" Tama pencereyi işaret etti. "Bir... birisi avluda... kavga ediyor," Kyoko bakmak için pencereye koşarken zar zor kekeleydi. Bahçenin kenarında duran aydınlatma direğini belli ki yıktıkları için tam anlamıyla bir şey göremiyordu.

Tama gözlerini avluya dikmiş bir şekilde yanında dikilirken evin daha yakınında, verandadan kırmızı-siyah bir ışık ortaya çıktı.

Parmağıyla işaret etti, "bunlar, bunlar..."

Kyoko, panik kendisini sararken "Toya!" diye bağırdı. Ne ile savaşıyordu... bir iblis... kendisinin dünyasında? Aniden havaya kaldırılıp küçükken tırmandığı devasa ağacın arkasına fırlatılmasını izledi. Sorun şuydu ki... eğer bir hayaletle savaşıyorsa, onu fırlatan herhangi bir şey görmemişti.

"Tama, git büyükbabayı uyandır. Toya'ya yardım etmem lazım." Çabucak manevi yayını kavradı ve Tama şok olmuş bir halde orada dikilirken kapıdan çıktı.

Yayında şimdiden manevi bir ok hazırlamış olarak, çıplak ayaklarla avluya koştu. Oku bırakmadan önce hedefini görmeye çalışarak, bir yerine iki koruyucu olduğunu anlayıp şok oldu. Bu yarı yolda donup kalmasına neden oldu.

Tapınağın dış duvarına doğru düşüşünü izlerken "Shinbe," diye fısıldadı. Kalbinde büyük bir göçük bırakmasını saymazsak, darbeyi onunla tam olarak aynı şiddette hissedebiliyormuş gibiydi. Yandan gelen hareketi fark etti ve zümrüt yeşili gözlerini oraya doğru çevirdi. Bu Toya idi ve Shinbe'ye tekrar saldırmak üzereydi.

Yayını yere fırlatarak, yalnızca gümüş koruyucu üzerinde işe yarayan uysallaştırma büyüsunü kullanmak için elini havaya kaldırdı.

"Toya! Hayır!" diye bağırdı.

Toya uçuşunun ortasındaiken, yüzü sert toprak zemine gömülerek bir ton tuğla gibi yere çakıldı.

Kyoko çimenlerin üzerinde aceleyle kayarak Shinbe'ye doğru koştu. Yanında dizlerinin üstüne çökerken iyi bir durumda olmadığını bilerek dudakları aralandı. "Shinbe, iyi misin?"

Shinbe bir gözünü aralayarak dikkatle Toya'ya baktı. "Bunun acıtmış olması gerekiyor," gülmeye çalıştı ama bunu yapamadan bayıldı.

Toya, yüzükoyun yattığı yerden Kyoko'ya bakıp dudaklarının titreme biçimine karşı homurdandı. Shinbe'nin söylediğinden sonra nasıl bu zampanın tarafını tutardı?

Kyoko gözlerinden yaşlar boşanarak ona doğru döndü. “Ne yaptın sen?”

Erkek kardeşi ve büyükbabası koşarak avluya gelirken cevaplama fırsatı olmadı. Büyükbabası elinde iblis listesiyle, torununa zarar vermeye cüret edebilecek herhangi bir şeyi dümdüz etmeye hazırdı.

Kyoko ne yapacağını bilemeyip hıçkırarak ağlamaya başladı. “Shinbe'yi eve götürmeme yardım et.”

Tama ve büyükbaba Shinbe'yi eve götürmek amacıyla taşımak için kaldırırken bir şey sormadı. Büyükbaba yalnızca gözlerini kısarak Toya'ya bakarken Tama ona bakmayı bile reddediyordu. Toya'yı hala yerde yatarken bırakıp yürüyüp gittiler.

Toya kıpırdama zahmetinde bulunmadı. Eğer eve girmeye cüret ederse, Kyoko'nun üzerinde lanet büyüsunü tekrar tekrar kullanacak kadar öfkeli olduğunu biliyordu. Bu adil değildi. Yalnızca onu koruduğunu anlamıyor muydu?

Kalbi ağırlaşmış bir halde dönerken ayışığı koyu saçlarındaki gümüş rengi gölgelerden yansıdı. Kendisini yerden kaldırarak zamanın kalbinden geri döndü.

Güneş kız heykelinin üstüne yükseldiğinde Toya hala neler döndüğünü anlamaya çalışarak alanda volta atıyordu. Shinbe nasıl zamanın kalbinden geçebilmişti? Bunu yapmasına izin verilmiyordu işte. Soru, onu deli ederek kafasında dönüp durdu.

Suki, Kamui ve Kaen ile beraber Toya ve Shinbe'yi aramak için alana geldi. Toya'yı görüp ona el salladı.

Toya, ‘lanet olsun tek ihtiyacım olan buydu,’ diye içinden küfrederek Suki'nin yaklaşmasını izledi. Kız, konuşmadan önce durup uzun bir an boyunca ona baktı ve gözlerindeki endişeli ifade adamın gardını düşürdü.

“Toya, iyi misin? Ne oldu?” yüzüne dokunmak için elini uzatınca o bundan kaçındı. Yüzünü bezemiş olan iyileşmekteki yaralar ile elleri ve kıyafetlerindeki kurumuş kana baktı. Bakışlarını tekrar ellerine çevirdi. Toya kanın böyle parmaklarında kurumasına asla izin vermezdi. Neler oluyordu?

“Toya, bu kimin kanı?” Cevap vermek yerine yüzünü çevirince, neler olduğunu kendisine söyleyeceğini bildiği Shinbe'yi aramak için etrafa bakındı. Onu göremeyince sesine bir telaş yayılıp gözleri büyüdü, “Shinbe nerede?”

Kamui, Kaen ile beraber alanın kenarında dikiliyordu ve Toya'nın öfkelenmeye başladığını hissedince aralarındaki mesafeyi kapattı. Soruyu duymuştu ve cevap hakkında yanılmak için dua etti. İkisini de sakinleştirme umuduyla “Toya, bana Shinbe'yi öldürdüğünü söylemeyeceksin, değil mi?” diyerek şaka yapmayı denedi.

Toya dişlerini gıcırdattı, “kimseyi öldürmedim seni küçük bücür, bu yüzden kapa çeneni!” Kan içindeki... dikkat bile etmediği tırnaklarına bakarak onlardan uzaklaştı.

‘Öldürdüm mü?’ diye kendi kendine düşündü. Shinbe'ye vurduğu son darbe ciddi bir hasara neden olmuştu. Onu bir ağaca savururken pençelerini yan tarafındaki etine gömüğünü hatırladı. Toya, kavga esnasında pençeleri uzadığı zaman yalnızca iblisler değil, koruyucular da dahil tüm ölümsüzler için... ölümcül olabildiklerini biliyordu.

Kardeşiyle kavga etmemesi gerekiyordu ama o kadar öfkeliydi ki kendisine hakim olamamıştı. İçindeki iblis kanının yüzeye çıkacağını bile bile neden kontrolünü böyle kaybetmişti? Genelde bundan daha kontrollüydü. Lanet olsun. Eğer Kyoko gelmeseydi ona ne yapardı bilemiyordu. Daha önce hiç Shinbe ile kavga etmemişti... neler oluyordu?

Sırtında Suki ve Kamui'nin bakışlarını hissettiğinde üzerine telaş duygusu çöktü. Shinbe onu kardeşiydi... bir koruyucuydu. Ne yapmıştı? Onlara bakmadan ellerini yumruk yapıp ansızın bağırdı, “ben bir şey yapmadım!” Kaçma ihtiyacıyla alanı hızla geçip ağaçlara yöneldi.

Kamui ve Kaen, aynı kaygı verici hissi paylaşarak birbirine baktı.

Kyoko, elinde iğne iplikle masasında oturmuştu. Shinbe'nin, bazı noktalarda parça parça bir hale gelen yağmurluğunu dikmeye karar vermişti. Toya gitmiş ve Shinbe de baygın bir haldeyken... kimseye ne olduğunu sormadığı için kendisini meşgul etmesi gerekiyordu. İçinde, kavga etmelerinin kendi hatası olduğuna dair bir his vardı.

Suçlu bir şekilde, “yalnızca aptal bir öpücüktü,” diye mırıldandı.

Büyükbabası Shinbe'nin kıyafetlerini sıyırıp çıkardığında onları almış ve Tama büyükbabasının zaten iyileşmekte olan yaralara bakmasında yardım ederken, kanları yıkayıp temizlemişti. Eğer Shinbe bir koruyucu olmayıp hızlı iyileşme avantajına sahip bulunmasaydı birkaç dakika içinde kan kaybından ölürdü. Kumaştaki kesiklerden birine bakarken Toya'nın pençesini orada hayal ederek ürperdi.

İyi dayak yemişti, ama en kötüsü kafasına aldığı darbeydi. Büyükbabası bu yüzden, bir süre muhtemelen böyle kalacağını söyledi. İki koruyucu kavga ettiğinde bunun, iki insanın kavga etmesinden daha tehlikeli olduğu konusunda da onu bilgilendirmişti. Büyükbabası ve efsaneleri... kendisine efsaneler anlatmasına gerek yoktu, bu kötüydü. Yalnızca Shinbe'nin beyninde hasar oluşmadığını umdu. Bilincini uzun süre kaybetmesi onun için iyi bir işaret değildi. Yakında gözlerini açıp kendisine her şeyin yolunda olduğunu söylemesi için dua etti.

Büyükbabası yaralarını sarıp düzgün bir şekilde yatağına yerleştirdiğinden beri başında oturuyordu. Kendisi fark etmeden uyanacağından korktuğu için olay gerçekleştiğinden beri uyumamıştı.

Shinbe gözlerini yavaşça odanın loş ışığına açtı. Neredeydi? Kafası karışık bir halde beyaz tavana baktı. Baş, vay canına ağrıyordu. Odada etrafına bakmaya çalıştı ama bu da canını yakmıştı. Her yer pembeydi. Neredeydi?

“Ah!” Kyoko iğneyi kendisine batırıp parmağını ağzına götürerek emdi. Sandalyede hafifçe döndüğünde masadaki ışığın yüzünde parlamasıyla Shinbe onu gördü.

Shinbe kuru dudaklarının arasından, “cennette olmalıyım,” diye fısıldadı. Kyoko'nun gözlerinin kocaman bir şekilde açılmasını izledi ve kız ona bakmak için yavaşça döndü. Gülümsemeye çalıştı ama başı çok ağrıyordu ve gözlerini tekrar kapattı.

Kyoko çabucak onun tarafına geçmeye çalışırken neredeyse sandalyesini deviriyordu. Sesinde bir titremeye, “Shinbe hayır, lütfen şu anda yine uykuya dalma,” diye yalvardı. Bir anda gözyaşlarına boğuldu. Shinbe havadaki tuz kokusunu alarak gözlerini açtı. Ağlıyor muydu? Kalkıp oturmayı deneyince şakaklarında yakıcı bir acı hissetti.

Kyoko elini omzuna koyarak, “oturmaya çalışma. Gerçekten çok kötü incindin,” dedi. Tekrar gözlerini açtığı anda, elinin tersiyle ıslak yanağını sildi.

“Öyle mi düşünüyorsun?” gülümsemeyi denedi ama başını iyi hissetmiyordu. Elini kaldırarak başının arkasına bastırdı. “Hmm, büyük bir yumru,” sorgulayıcı bir şekilde Kyoko'ya baktı.

Kyoko kendisine engel olamıyordu, “sen koca bir pisliksin, kendini öldürtebilirsin.” Ellerini yüzüne götürüp gözyaşlarına boğularak hıçkırdı.

Shinbe elini uzatıp parmağını yüzünde gezdirdi, “üzgünüm Kyoko, umarım Toya da benim hissettiğim kadar kötü görünüyordur.”

Kyoko yüzünü açıp ona baktı, “bilemem.” Arkasını dönüp masaya yürüdü ve bir sürahi alarak bardağa boşalttı. Aniden ikisine karşı da kızgın hissetmişti. Beraber tılsımı arıyor olmaları gerekiyordu birbirleriyle kavga etmeleri değil.

“Bilmiyor musun?” Shinbe kaşını kaldırmayı denedi ama bedeninde acıyan hiçbir yerin olmadığını fark etti. Tam o anda, gelecek sefer Toya ile dövüşürken kendisini savunmaktan daha fazlasını yapmaya karar verdi... gelecek sefere o da karşılık verecekti.

Kyoko karşı taraftan gelip suyu içmesinde yardımcı oldu. Gözlerinde bir ışıltıyla ona gülümsedi, “tapınak evinin yanında Toya'ya uysallaştırma büyüsü yaptığımdan beri onu görmedim.” Her nasılsa bunun Shinbe'yi neşelendireceğini biliyordu.

Gülmeyi denedi ama öksürerek buna son verdi. “Uysallaştırma büyüsü mü?” Elini sarılı göğsüne koyup homurdandı, “lütfen beni güldürme. Bu canımı yakıyor.”

Kyoko’nun yüzünü acı bir ifade bürüdü, “üzgünüm Shinbe. Seni bir insan doktoruna getiremeyiz, şey olmadan... biliyorsun. Büyükbaba seni yapabildiği kadar iyi tedavi etmeye çalıştı ve görünürdeki yaralarının neredeyse tamamı geçti.”

Shinbe başını eğerek onaylamayı denemektense gözlerini kırpıştırıp ona baktı, “anlıyorum. Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim.” Merakı üstün geliyordu, “ama Toya’yı görmeye gitmedin mi?”

Kyoko kalkarak ona sırtını döndü. “Hayır, burada senin yanında uyanmanı bekliyordum,” masaya yönelip bir kutu aspirin aldı ama bir koruyucuya yardımını dokunmayacağını bilerek geri koydu. Cevabını duymak istemeyerek “siz ikiniz ne konuda kavga ediyorsunuz?” diye sordu. Zararı olmayacağını düşünerek aspirin kutusunu tekrar aldı.

Shinbe, acıyı en alt seviyede tutmaya çalışarak “ne zamandır uyuyorum?” diye fısıldadı. Sorusunu duymuştu ama... bu Toya ile kendisinin arasında kalsa daha iyiydi.

Dönüp tekrar yanına yürüdü, “birkaç saattir.” Kyoko aspirini dudaklarına koydu ve bir bardak su aldı, “al, bunu iç.”

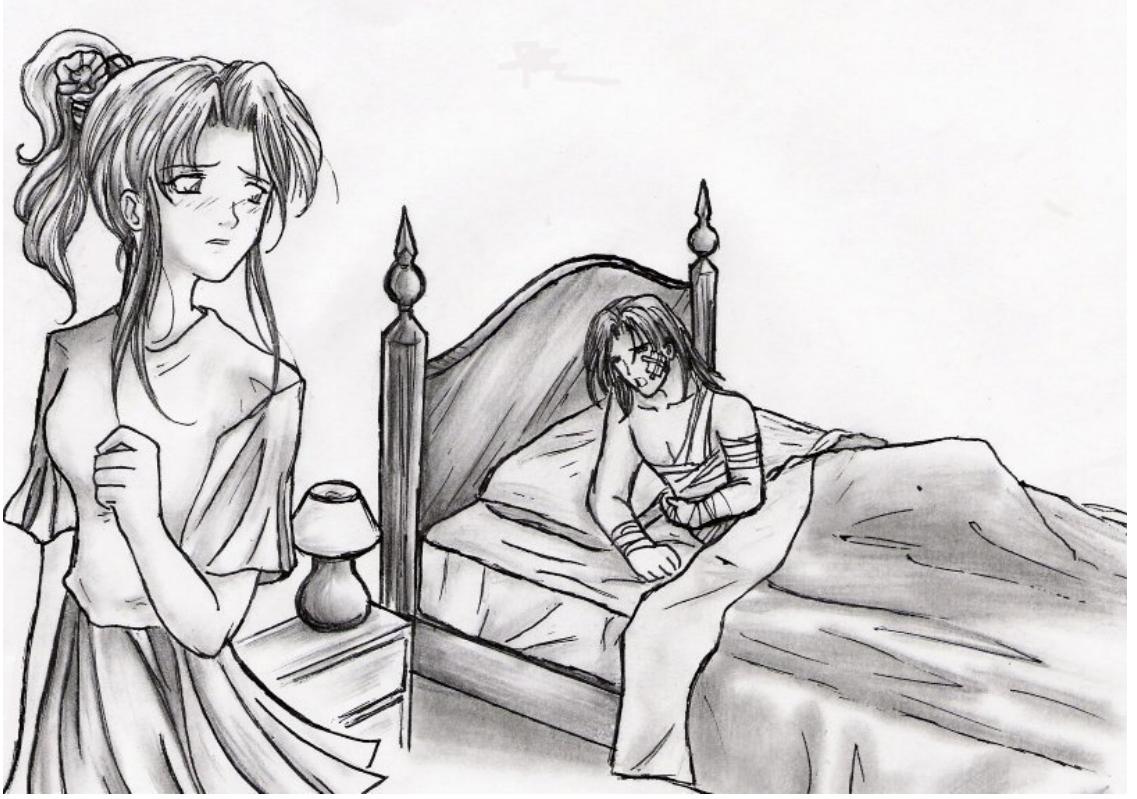
‘Bütün gece yanımda mı durdu?’ diye düşünerek söylediğini yaptı. Bunun üzerinde düşünerek gözlerini kapattı. Sonra serin elini alnında hissederek gözlerini yeniden açıp ona baktı.

Kyoko gülümsedi, “burada olduğuna inanamıyorum... zamanın kalbinin benim tarafımdaki kısmında.” Önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti ama önemliydi. “Evet, şimdi iyi olacağını bildiğime göre sanırım geri dönüp diğerlerine bir süre gelemeyeceğini söylemeliyim. Sen dinlen, uyandığında ben burada olacağım.”

Shinbe şaşkın bir halde ona baktı. Bakışları, ne kaçırdığını anlayarak odada gezindi. Onun dünyasındaydı! Böyle geçmişe kayabilmesi için kafasını gerçekten çok sert çarpmış olması gerekiyordu.

Bekle. Ametist gözlerini tekrar ona çevirdi. ‘Onunla beraber gitmemesi’ ile neden bahsediyordu? Ya Toya geri dönmesine izin vermezse? Ya ona bir şey olursa? Gidip onlarla beraber tılsımı araması gerekiyordu. Onu Hyakuhei’ye karşı korumak için orada olması gerekiyordu.

Shinbe bunu ona söylemek için oturmayı denedi ama acının beynini dağlamasıyla homurdanarak yatağa geri düştü.

Kyoko yolun yarısında durup dönerek yalvaran bir bakışla ona baktı. Şaka yaparcasına, “lütfen Shinbe. Ayağa kalkmayı deneme. Henüz içeriden iyileşip iyileşmediğini söyleyemeyiz ve ben yokken kan kaybindan ölmeni istemem” dedi ama adamın hala canı yanıyordu ve eğer hareketsiz kalmazsa zarar görebileceği anlamına geliyordu.

“Kyoko, burada kalamam. Burasının neresi olduğunu bile bilmiyorum,” kızın kendisini bırakması düşüncesiyle telaşa kapılmaya başlamıştı. Korkusunu hissetmiş olmalıydı, çünkü gitmek için kapıyı açtığı anda sessizce konuştu.

“Endişelenme Shinbe. Sana eşlik etmesi için büyükbabamı göndereceğim,” itiraz etme fırsatı bulamadan kapıyı kapattı.

Bölüm 6 "Yanlış Anlamalar"

Kyoko, büyük babasını bulup ona Shinbe'nin uyandığını söyledikten sonra sırt çantasını alarak arkadaşlarının hoşuna gideceğini düşündüğü her şeyi içine doldurdu. Toya için soğutulmuş sığır eti, Kamui için çikolata tabletleri ve tabii ki herkesin sevdiği sakızları aldı.

Bir daha düşündüğünde birkaç şişe soda ve Suki ile Sennin için çikolata kaplı badem de koydu. Kyoko, Shinbe'nin iyileşeceğini bildiği için artık daha iyi hissederek güldü. Yine de... kavga ve kardeşini öldürmüş olabileceği gerçeğiyle ilgili Toya ile kalpten bir konuşma yapması gerekiyordu. İçinden, Shinbe'nin zamanın kalbinden nasıl geçebildiğini merak etti. Heykel, bir sebebi olmadan geçmesine izin vermezdi.

Kyoko sessizce, “muhtemelen böylece kavgayı ayırabildim,” diye düşündü.

Ayrıca sargı bezi ve aspirin gibi tipik araç gereçleri de ekledi. Mutfığa bakınırken Shinbe'yi tekrar ziyaret etse mi acaba diye düşündü ama bunu yapmamaya karar verdi. Onu bırakmak zaten yeterince zordu. Ametist gözlerinde, kendisine gitmemesi için yalvarırcasına bir bakışla yaptığı ricayı hala görebiliyordu, ama yalnızca birkaç saatliğine gidecekti. Büyükbaba ve Tama'nın yanında iyi olacaktı. Çantasının fermuarını kapatarak tapınağa doğru yürüdü.

Küçük grup son birkaç saati Shinbe'yi aramakla geçirmişti. İzine bile rastlamadıkları için nereden başlayacaklarını bilmiyorlardı. Birşeyi yanlış yaptığına dair kanıtları olmasa da yalnızca

en kötü ihtimali göz önünde bulundurabiliyorlardı. Bu onları, kelimenin tam anlamıyla endişeden çıldırtıyordu. Herşeyi daha da kötüleştiren şey Toya'nın o gece barakaya dönmemesiydi, bu da kaybolmasının arkasında onun olabileceğini düşünmelerini sağlıyordu.

Birkaç saat geçtiği halde dönmeyince Suki ikincisi olduğunu düşündü. Kyoko'nun da hala gelmemiş olması her şeyi daha da kötüleştiriyordu. “Yemin ederim eğer Toya geri gelirse onu kendi ellerimle öldüreceğim,” diye, Sennin onu teslele etmeye çalışırken ellerini yüzüne kapatıp hıçkırdı.

Kamui, Shinbe'nin ölü bir şekilde uzandığı düşüncenin sessizliğiyle yanına oturdu. Ama eğer ölseydi bunu bilirdi... değil mi? Alana adım attıkları anda kendisi ve Kaen bir şeylerin söylenmediğini biliyordu... bölgedeki titreşimlerde öfke ve adını koyamadığı bir şey tütüyordu.

Diğer bir kanıt da heykelin etrafındaki bazı kayaların yerinden sökülmiş olduğu gerçeğiydi. “Ve Kyoko neredeydi?” Bu düşünce Kamui'nin, tam olarak ne olduğunu merak etmesine neden oldu... Kyoko da mı zarar görmüştü? Henüz geri dönmemişti ve endişelenmeye başlıyordu. Kaen'in hala dışarıyı aradığını bilerek içini çekti.

Kyoko barakanın kapısını açarak neşeli bir sesle, “merhaba, evde kimse var mı?” diye sordu. Hemen Suki'nin ne kadar endişeli olduğunu gördü. Çantasını kapıda sırtından çıkararak ona doğru koştu. “Sorun ne? Ne oldu?”, arkadaşının yanına, yere çöktü, çünkü Suki hiç ağlamamıştı... kızlara özgü bu hareket için fazla sertti.

Suki burnunu çekti ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Dudakları aralanıp konuşmaya çalıştı, “ah, Kyoko.” Ondan uzaklaşıp, korkularını arkadaşına söyleyemeyerek tekrar hıçkırmaya başladı.

Sennin kızına bakarak elini Kyoko'nun omzuna koyup alçak bir sesle konuştu, “Kyoko, seninle dışarıda konuşabilir miyiz?”

Kyoko gözlerini Sennin'den tekrar Suki'ye çevirip yavaşça ayağa kalktı. Kyoko endişeli bir şekilde ‘bir şeyler ciddi anlamda ters gidiyor olmalı,’ diye düşündü. “Toya'ya kötü bir şey mi olmuştu, yoksa Suki'nin erkek kardeşi Hikaru'nun ortadan kaybolmasıyla ilgili bir haber mi vardı?” omurgasından çok kötü bir duygunun geçtiğini hissetti.

Sennin takip ederek dışarı çıktı. “Ne var Sennin? Ne oldu?” Kyoko bir an bile Shinbe için endişelendiklerini düşünmemişti. Toya'nın, onu nerede bulabileceklerini onlara söyleyeceğini düşünmüştü.

Sennin, yürek parçalayıcı başka bir sahne ile karşılaşacağını düşünerek arkasını döndü. Bu onun için çok fazlaydı. Toya'nın Shinbe'yi öldürmüş olabileceğini öğrenmek Kyoko'nun kalbini kıracaktı. Ona yalnızca korkularını anlatmaya karar verdi.

“Kyoko, Toya'nın Shinbe'ye zarar verdiğini düşünüyoruz... ve her ikisini de bulamıyoruz,” sesi normalden de yaşlı çıkıyor ve üzüntü ve yenilginin dokunuşunu barındırıyordu. Genç arkadaşının birazdan atacağı acı dolu çığlıkları duymayı bekledi. Duyamayınca dönüp Kyoko'nun barakaya geri gittiğini gördü.

Kyoko yere, Suki'nin yanına oturup kollarını arkadaşına doladı, “geçti Suki. Shinbe iyi.” Arkadaşını sarstı, “her nasılsa... Toya ile beraber zamanın kalbinden geçti. Yaralı ama iyi olacak.”

Suki'nin nefesi bir an için kesildi, sonra bir solumayla gözlerindeki yaşları silip Kyoko'ya baktı. “Shinbe... ölmedi mi?” diyerek Kyoko'ya bakmaya devam etti.

Kyoko kaşlarını çattı, “hayır, birçok yarası var ama ölmedi. İyileştğini size söylemek için geri döndüm.” Sessizce Toya'nın neden olanları onlara anlatmadığını düşündü.

Kamui, Kyoko'nun söylediklerini dinleyip şaşkına döndü. Şimdi neden Shinbe'yi hissedemediğini biliyordu... bu dünyada bile değildi. Kaen'i bulmak için barakadan ayrıldı, böylece araştırmayı bırakabilirlerdi. Diğer kardeşleri Kotaro ve Kyou'nun da ortaya çıkıp olan biteni bir şekilde düzeltmesi için ona yardım etmelerini diledi. Düşünceleri tekrar Kyoko'ya kaydı.

Kamui, “ona değil, yalnızca birbirlerine zarar verdikleri sürece,” diye fısıldadı, ama göğsündeki baskı geçmemişti. Eğer mecbur kalırsa... onu canı pahasına korurdu.

Suki ayağa kalktı. “O, o bütün gece seninle miydi Kyoko? Toya’yı gördük, elinde, elinde kan vardı,” kekeleyerek durdu, içinde öfke büyüyerek, bunu vir sır olarak sakladığı için Kyoko’ya yöneliyordu.

Kyoko ayağa kalktı, “her neyse, Toya nerede? Ellerim ona ulaştığında onu...” Suki cümlelerin ortasında sözünü kesti.

“Bütün bu zaman boyunca seninle miydi? Shinbe senin zamanında seninle miydi?” Suki’nin sesinde suçlama seziliyordu ve Kyoko buna şaşırmişti. “Gelip bize söylemek için bu kadar uzun süre bekledin. Onun için endişeleneceğimizi düşünmedin mi?”

Kyoko başını salladı, “üzgünüm, Suki. Onun iyileştiğini görene kadar onu...” Suki’nin yüzünün kızardığını hissetti ve geri çekildi.

“Bütün gece? Sabahın büyük bir kısmında ölmüş veya yaralı bir halde biryerlerde yatıyor olabilirceğini düşünerek onu aradık! Şimdi mutlu bir şekilde gelip onun seninle olduğunu söylüyorsun!” parmağını suçlarcasına arkadaşına uzattı. “Daha önce gelmeliydin. Sen...” bir hıçkırık koyuverdi, Shinbe’nin hayatta olduğunu öğrenerek rahatlamıştı.

Kyoko, onu rahatlatmak için kolunu kızı doladı. “Üzgünüm Suki. Düşünemedim. Yaraları çok kötüydü. Uyanıncaya kadar yanından ayrılmaktan korktum. Onu kaybetmekten çok korktum.”

Suki Kyoko’dan uzaklaştı, sözleri karşısında öfkesi tekrar kabarmıştı. “Sen mi... onu kaybedecektin?” gözlerini kırptırıp yaşları engellerken Kyoko’ya baktı. “Ne hakkında kavga ediyorlardı Kyoko? Senin yüzünden mi kavga ediyorlardı?”

Kyoko bu soruyla irkildi. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Suki’ye Shinbe’yi öptüğünü ve Toya’nın onları gördüğünü söyleyemezdi. O Suki idi, gizliden gizliye Shinbe’ye aşık olan arkadaşındı. Suç bedenini sardı. Arkadaşına ihanet mi ediyordu? Aniden çok ilginç bulduğu ahşap zemine baktı.

Shinbe’ye aşık değildi, ama... “Tanrım, ne düşünüyorum?” Ellerini yumruk yapıp, onu gerçekten seven kişi hemen önünde dururken Shinbe hakkında böyle şeyler düşündüğü için kendi kendine öfkelenildi. Suki’nin gerçekten nasıl hissettiğini öğrenmesi gerekiyordu.

İki koruyucunun neden kavga ettiği konusundan kaçmayı düşünmeden, “Suki, Shinbe’ye aşık mısın?” diye çabucak sordu.

Suki, soru karşısında yanakları kızarak arkasını döndü. Ona aşık mıydı? Merak etti. Evet ona karşı beslediği duygular vardı. Ama Kyoko’nun kastettiği biçimde aşık mıydı? Kafasını salladı. Asla bir erkeği sevmeyecekti. Özellikle de Shinbe’yi. Bu düşünülemezdi. Eğer Hyakuhei’yi öldürüp Shinbe’nin lanetini yok edebilirlerse onu sevebilirdi. Ama... hayır ona öylece aşık olamazdı. Daha fazla kalp ağrısını kaldıramazdı.

Kendi duygularıyla kafası karışmış biçimde Kyoko’ya döndü, “sorudan kaçırıyorsun Kyoko! Senin yüzünden mi kavga ediyorlardı diye sordum?” Şimdi kendisi sorudan kaçınıyordu, ama dürüstçe cevap vermek veya düşünmek istemediği bir soruydu.

Kyoko içini çekip omuzlarını silkti, “bilmiyorum. Toya size ne olduğunu söylemedi mi?” Neden orada olmadığını merak ederek kapıya doğru bir bakış attı. “Ayrıca Toya nerede? O iyi mi?” Kyoko, Toya’nın yokluğunun ne olduğunu öğrenmelerini engelleyen şey olduğunu fark ederek ürperdi.

Suki patladı, “ne?!! Toya biz onu bulduktan sonra gitti. Pençeleri kan içindeydi Kyoko! O...” Sennin barakaya girince Suki’nin sözü yarım kaldı.

“Bağırmaı kesecek misin Suki?” şilteye oturup bir çubuk alarak önündeki ateşi karıştırdı. “Kyoko, gel otur. Ve bize bildiklerini anlat.”

Kyoko Suki’ye baktı. Arkadaşının kendisine karşı öfkeli olması hoşuna gitmiyordu. Neden böyle aniden birbirleriyle kavga etmeye başlamışlardı? Birbirlerinden hiç ayrılmamış ve hep birbirlerini savunmuşlardı... bir şeyler yolunda gitmiyordu. Oturdu ve onlara kaplıcada olanlardan başlayıp Shinbe’nin kendi zamanında ortaya çıkışına kadar olanları anlatmaya başladı.

Tabii ki öpücükten bahsetmedi, yalnızca iç çamaşırlarıyla olduğu için Toya’nın öfkelenildiğini söyledi.

“Evet, aslında hepsi bu. Nihayet ben buraya gelmeden hemen önce uyandı. Gerçekten kötü bir durumda olsa da.” Ellerine bakarak başını salladı. “Büyükbaba, ayağa kalkıp tekrar hareket etmeye başlamasının en azından birkaç gün süreceğini söylüyor.”

Suki aniden başını kaldırdı, “ne? Senin zamanında kalamaz!” Tuhaf hissederek gözlerini hemen indirdi. Bu kıskançlık aniden nereden çıkmıştı?

Sennin elini Suki’nin koluna koydu, “sakın ol, eğer hala yaralıysa geri gelmek için yola çıkmasını istemezdin.”

Suki içini çekti, “ama bu çok uzun bir süre. Ona burada da aynı şekilde bakabiliriz.” Grubun dağıldığını düşünmek hoşuna gitmemişti.

Sennin kıkırdadı, “evet, ama onu buraya getirmemiz için zamanın kalbinden geçmesi gerekiyor. İzni olmayan bir şeyi yapmanın baskısı yaralarına fazla gelebilir.”

Kyoko ayağa kalktı, “gerçekten gitmekten nefret ediyorum ama yalnızca onun iyi olduğunu söylemek için geldim. Büyükbaba ve Tama onu deliye döndürmeden önce gitsem iyi olur.” Çantasını yerden aldı ve Kamui barakaya geri gelip gözleri birbirine kenetlendiğinde gergince gülümsedi.

Kamui, Kyoko’yu kendisine çekip sımsıkı kucaklamaktan kendini alamadı. Toya’nın Shinbe’ye ciddi bir zarar vermediğini bildiğinden çok daha iyi hissediyordu. Kyoko geri dönmediğinde en kötüsünü düşünmüştü.

Çok renkli gözleri sevgiyle parıldarken “Bu tarafta gözlerimi üzerlerinde tutacağım. Sen git Shinbe’yi geri getir” diyerek gülümsedi. Kendisinin de Suki gibi ona kızgın olmadığını bilmesini istemişti.

Kyoko ona bir kutu çikolata verirken gülümsedi, “hepsini hızlı bir şekilde hemencecik yeme. Karnının ağrımasını istemiyorum.” Elini, saçlarındaki ipeksi mor gölgelerden geçirdi ve o da onu kucakladı. İçlerinden biri kendisinden bunu esirgemediği için müteşekkirdi. Kamui her zaman en yumuşak kalplileri olmuştü.

Suki’nin duyamayacağı kadar yaklaşarak kulağına fısıldadı, “eğer Toya geri gelirse, kendisine onu görmem gerektiğini söyle.”

Kamui başıyla onayladı.

Suki, Kyoko’ya arkasını dönerek oturdu. “Shinbe’ye bir an önce iyileşse iyi olacağını söyle.” Burnunu çekti ve Kyoko gerçekten suçlu hissetti. Kamui’nin gitmesine izin verip Suki’yi tekrar rahatsız etmek istemeyerek diğerleri için getirdiği şeyleri kapının yanına bıraktı. Araç gereç ve eşyaları daha sonra bulacağını biliyordu. Vedalaştı ve Toya’nın nerede olduğunu merak ederek tek başına heykele doğru yürüdü.

Zaman kapısının diğer tarafında Shinbe, büyükbabanın mantıksız konuşmalarını kendi düşüncelerinde boğmayı deneyerek gözleri kapalı bir şekilde yatakta uzanıyordu. ‘Kyoko ne zaman kendisini kurtarmaya gelecekti?’, zihninden deli bir adam gibi güldü. Evet, şu anda onu kurtarabilecek tek kişi o idi.

Yaralıyken bile onu düşünmekten kendisini alamıyordu. Bu, tanrının ona günahlarının bedelini ödetme şekli olmalıydı. Eğer Toya bütün gerçeği bilseydi şu anda nefes almıyor olacağının tamamen farkındaydı.

Tam olarak düşüncelerini istediği şey bu olduğu için her zaman, Toya da dahil herkes onun Suki’yi istediğini düşünmüştü. Suki’nin romantizmle işi olmazdı, bu da kızı... bilmeden yalanının büyük bir kısmına dahil olurken güvende tutuyordu. Kyoko’nun kollarındaki görüntüsü aklında canlanırken uykuya geri döndü.

Kyoko, karışık duygularla yavaş yavaş heykele doğru yürüdü. Toya neden kaçmıştı? Ve şimdi diğerlerini uzun süre endişeli bir şekilde beklettiği için kendisini bencil hissediyordu. Toya’nın onlara neler olduğunu anlatacağını düşünmüştü. Bütün her şey kontrolden çıkmaya başlıyordu. Hala

parçalanmış tılsımı bulmaları gerekiyordu ve Hyakuhei bir yerlerde muhtemelen hepsini öldürmek için plan yapıyordu. Şu anda tüm çete dağılıyor gibiydi.

Toya, heykele doğru giden Kyoko'yu izledi. Geldiğinde kokusunu almıştı ve Shinbe'nin yanında olmadığını fark edince onu aramaya çıktı. Demek ametist koruyucu hala Kyoko'nun zamanındaydı... ve şu anda o da oraya geri dönüyor gibi görünüyordu.

Toya döndüğünden beri, çok uzakta olmayan bir mağarada kalıyordu. Shinbe ile yaptığı kavga yüzünden üzgün değildi, ama yine de ona bu kadar zarar vermek istememişti. Fakat Kyoko buna inanır mıydı? Altın rengi gözbebekleri karanlık ağaç tepelerinden onu izledi. Shinbe'nin yanına dönmeden önce onunla konuşması gerektiğini biliyordu.

Kyoko zamanın kalbine geldiğini anlayarak başını kaldırıp baktı. Daha önce dikkat bile etmediği düşüncelerde kaybolmuştu. İçini çekip cesaret toplayarak çenesini kaldırdı geri döndüğünde Shinbe ile konuşması gerektiğine karar verdi.

Gözünün kenarıyla bir hareket gördüğünde yarı yolda durdu. Göz açıp kapayana kadar Toya heykelle arasında dikiliyordu. Gözlerinin üzerine kalkan gibi düşmüş olan düzensiz kaküllerinin arasından rahatsız edici gözlerle ona bakarken hızlı inişi yüzünden saçları ve kıyafetleri hala dalgalanıyordu.

Neden en tuhaf şeyleri yaptığında kız, adeta bedeninin içinden geçen bir elektrik dalgası şokuyla yanıyordu. Bir avuç dolusu kelebek çiftleşme çılgınlığıyla midesinde uçuşuyordu. Suçluluktan öfkeye... hatta bunalım belirtilerine kadar her türlü duyguyu görebiliyordu.

Nihayet, kendi kulağına bile korkmuş gelse de sesini toparlayarak konuştu, "Ben... To... ya?" Yüzü ortaya çıkıp bakışları kendisinininkilere kenetlenince gözleri büyüdü. Kyoko bir adım gerilemek istememişti ama bunu düşünmeden yaptı. Geri çekildiğini gören adamın gözlerinin kısıldığını fark edip onunla yüzyüze gelmek için kendisini yatıştırdı. Ondan korkmadığını göstermek için çekingen bir şekilde bir adım öne geldi.

Toya, üzerindeki korkuyu hissederek sessizce onu izledi. Kendisinden uzaklaştığında kanının kaynamaya başladığını hissedecek kadar öfkelenmişti. Ne yapacağını görmek için bekledi ve açtığı mesafeyi kapatarak daha yakınına gelip durduğunda sakinleşti. Kendisinden korkmasını istemiyordu.

"Kyoko," sesi kararlı ve sertti, "sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun." Ellerini yanlarında yumruk yaptı. "Bunu bildiğini biliyorum," sesinde soru tonu vardı.

Kyoko sesindeki ifadeyi duyunca alt dudağını ısırды. Evet, ona kasten zarar vermeyeceğini biliyordu... ama aynı zamanda Hyakuhei'nin kanına, öfkeli olduğunda son derece tehlikeli bir hale gelmesini sağlayacak bir şey yaptığını biliyordu. Düzenli bir şekilde nefes alarak ona doğru yavaşça yürümeye başladı. "Nerelerdeydin"

Toya sesindeki endişeyi duyabiliyordu ve buna hayret ederek gözleri büyüdü. Onun için endişelenmiş miydi? Yaptığı şeyden sonra kendisinden sadece nefret edeceğini sanıyordu. Bunu düşünerek kendi kendisininmidesini bulandırdı.

"Shinbe... nasıl?" adını anarken dişlerini gıcırdattı.

Kyoko kaşlarını çatı, "yaşayacak. Ama geri dönecek kadar iyileşmesi zaman alacak. Ona ne olduğunu sorma fırsatım bile olmadı, neden sen söylemiyorsun? Bunu neden... yaptın?" Sesi bir an için kısıldı sonra fısıldadı, "Suki ve diğerleri öldüğünü düşündü." Sesi şimdi suçlayıcı bir hal alarak birkaç ton yükselmişti, "onlara en azından nerede olduğunu söyleyebilirdin."

Adamın bakışlarından kaçınarak arkasındaki heykele baktı. Gözlerine bakmak şu an için kaldıramayacağı bir şeydi.

Toya aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissetti. Tek başına bu his rahatsız ediciydi. Tek düşünebildiği onun kendisinden nefret edecegidi ve başa çıkamayacağı yegane şey bu idi. Ayrıca onun kendi zamanında Shinbe ile yalnız kalacağı düşüncesi de hazmedilebilir gibi değildi. Özellikle de kardeşinin söylediği şeylerden sonra. Bu kızı tehdit etmekle aynı şeydi.

Kyoko, şimdi düşüncelerle kararan altın rengi gözlerinde değişen duyguları izledi. Ödünü koparmaya başlayan bir biçimde son derece sakindi. Yanından geçip heykele gider gibi birkaç adım attı, ama adam önünü kesip sinirini daha da bozdu.

“Bak, eğer bir şey söylemeyeceksen kardeşin Shinbe’ye verdiğin zararı kontrol etmek için geri gidiyorum,” diye bağırdı.

Toya buna dayanamazdı. Göz açıp kapayana kadar onu kollarının arasına almış, tüm içgüdüleri zamanın kalbinden geçmesine izin vermemesini... güvenilmez koruyucuya gitmemesini söylüyordu.

“Kyoko, bekle,” sesi hala biraz sertti ve kollarında katılaştığını hissederek bunu yumuşatmayı denedi. “Kyoko, neden kavga ettiğimizi bilmiyorsun. Neler söylediğini bilmiyorsun. Ona güvenemezsin. Ben ona güvenmiyorum. O değişti ve bu hiç holuma gitmiyor.”

Kyoko, kendisini saran kolların sıkılaştığını hissetti ve ciddi olduğunu biliyordu. Toya ona hiç yalan söylememişti... ama bu hiç mantıklı değildi. Gözlerini görmek için kollarında geriye yaslanmayı denedi. “Ne demek istiyorsun? O her zamanki gibi.”

Toya gırtlığından gelen bir sesle hafifçe homurdandı, “hayır Kyoko, bunu senden sakladı. Onda bir şey var ve ne olduğunu bilmiyorum ama bunu hissedebiliyorum. Bir şey saklıyor.” Toya sözlerini anlayıp, onu dövdüğü için bahane ürettiğini düşünmeyeceğini umdu.

Kyoko kaşlarını çatı. Shinbe ile ilgili bazı ufak tefek şeylere dikkat etmişti. Ama ona göre bu değişiklikler kötü değildi, fakat Toya’nın çok iyi içgüdülere sahip olduğunu bildiğinden bunu tamamen reddetmeyecekti. Emin olmak için içini çekerek, “bunu yalnızca öpücük yüzünden söylemiyorsun değil mi?” diye sordu. Toya’nın, dayalı olduğu göğsünün titrediğini hissetti.

“Şu öpücük,” Toya homurdandı ve eliyle çenesini kavrayarak yüzünü kendisine doğru kaldırmak için uzandı. Onu yiyip bitiren bir soru vardı. “Kyoko, seni kurtardığımda beni öpmedin de onu neden öptün? Anlamıyorum.” Bakışları bükülen dudaklarına indi ve reddedmeden önce dudaklarını onunkilere yapıştırıp ipeksi dudaklarını ilk defa hissetti.

Duygularına karşı yapılan bu ani saldırı karşısında soluğu kesilirken Toya tepkisini ölçmek için öpüşünü derinleştirdi. Kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyor ve aynı zamanda vücut ısının arttığını hissediyordu.

Kyoko her zaman istediği öpücüğü alıyordu ama zihninin gerisinde bunun yanlış bir nedenle olduğunu düşünmekten kendisini alıkoyamıyordu. Onu, Shinbe de öptüğü için mi öpüyordu? ‘Hayır, bu doğru değildi.’ Havasız kalmak dışında başka nedenlerle de adamın göğsünü itti.

“Bekle Toya,” soluğu kesildi. “Dur, düşünemiyorum.”

Toya, onu bırakmadan kollarını gevşeterek, bu iyi bir şey Kyoko” dedi. Öpücükle birlikte bir şey hissetmişti ve kızın da hissettiğini bilmesi kendisine iyi gelmişti. Belki de onu Shinbe’ye karşı kaybetmezdi. Shinbe’nin başına kaktığı tehdidi hatırladı.

“Shinbe’ye tamamen güvenemezsin. Burada benimle kalıp şimdilik ailenin onunla ilgilenmesine izin vermeni tercih ederim,” derken gözleri sessiz bir yalvarışla onunkileri buldu.

Kyoko kaşlarını çatı, “hayır geri dönmeliyim. Ben size onun iyileşeceğini haber vermek için buraya gelmeden yalnızca birkaç dakika önce uyanmıştı.” İçinden suçluluk duygusu geçti, “ayrıca kavga etmeniz benim hatamış gibi hissediyorum, bu yüzden iyileşene kadar ona ben bakacağım, sonra onu geri getireceğim.” Gözleri kısıldı, “ve eğer tılsımın geri kalanını bulacaksak iyi geçinmemiz lazım.”

Göğsünü bir parmağıyla itip nihayet bir adım gerileyerek kollarından çıktı. “Bu artık kavga yok demek. Anlıyor musun? Neredeyse onu öldürüyordun.” Gözleri, gerçeği görmek için onunkileri aradı.

Toya gergin bir şekilde, “o zaman ben de seninle geleceğim,” diyerek ellerini göğsünde kavuşturup uzun boyuyla dikildi. “Shinbe’den suçluluk kokusu geliyor ve sebebini bilmiyorum.” Yeni uyandığı göz önünde bulundurulursa henüz onunla baş başa zaman geçirmediği için içten içe memnundu. “Ona, seninle yalnız kalacak kadar güvenmiyorum.”

Kyoko gözlerini kırptırdı, “şu anda hiçbir şekilde Shinbe’ye yaklaşamazsın. Hala çok canı yanıyor ve buna neden olan sensin.” Kabalaşmaya çalışmıyordu... yalnızca onları şimdilik ayrı tutmak

istiyordu. “Seninle br anlaşma yapacağım. Eğer bana gruba geri döneceğine söz verirsen yarın geri gelip herkese güncel bilgileri aktaracağım.”

Gözlerinde beliren inadı görüp bir an için yere baktı ve ağır bir şekilde fısıldadı, “hala bir grubuz... değil mi? Hala tılsımı Hyakuhei'den önce bulmamız gerekiyor.”

Toya'nın gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. “Eğer bir şey yapar da orada olmazsam... seni koruyamam ve,” sesi birkaç ton yükseldi, “senin koruyucun benim o değil!”

Kyoko sözleri karşısında kafasını kaldırdı. Toya kalbinin görünmesine çok sık izin vermezdi ama kalkanının düştüğü anlarda bunu çok açıkça görebiliyordu.

Onu sakinleştirmeye çalışarak gülümsedi, “bak, Shinbe herhangi bir şey yapmayı denemek için çok zayıf, bu yüzden endişelenme. Yarın döneceğim.” Zamanın kalbine doğru birkaç adım attı ve kendisini durdurmak için kıpırdadığını gördü.

“Toya!” diye bağırarak elini kaldırdı ve Toya'ya bir uysallaştırma büyü yaptı.

Kyoko sesini yumuşatarak, “bak, Shinbe'ye güvenmediğini biliyorum, ama en azından bana güven. Yarın akşam geri döneceğim. Herşey iyi olacak... göreceksin” dedi. Bunu söyleyip heykelin eline dokundu ve ortadan kayboldu. Zamanın kalbi onu diğer tarafa geçirirken hala ettiği küfürleri duyabiliyordu.

Kyoko kendisini tapmakta bulduğunda düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. Kavgaları esnasında meydana gelen hasar hala görünürdü. Etrafında dönerek, güvende olmanın üzülmekten iyi olduğuna karar vererek heykelin ellerine bir kilit mührü yerleştirdi.

Bölüm 7 "Sorular"

Kyoko hava karardığında evine dönünce Shinbe'yi uyuyakalmış halde buldu. Toya ile karşılaşmasını ona anlatsa mı diye sessizce düşündü. Masasına oturarak yırtık giysisini dikmeye devam etti, ama Toya'yı düşünmek parmaklarının yavaş çalışmasına neden oluyordu.

Onu öpmesi kendisini şaşırtmıştı. Daha önce onu öptüğüyle ilgili rüyalar görmüştü... onu öpmesini istemişti. Öpücüğün tam olarak hayal ettiği gibi olduğunu kabul etmeliydi... kafa karıştırıcı olmasına neden olan şey zamanlamasıydı. Belki Toya yalnızca kızın öfkesini dağıtmaya çalışıyordu. Daha önce hiç onu öpmeyi denememişken başka hangi nedenle bunu şimdi yapıyordu?

Dudaklarını kendi dudaklarının üstünde düşündü ve içgüdüsel olarak parmaklarını dudaklarına kaldırmasına hayret etti... sonra başka bir öpücük aklını işgal etti. Dudaklarını dikkatli bir şekilde Shinbe'ninkilere değdirdiğinde bu elektrik çarpası gibiydi. Toya ortaya çıkmasaydı... bu öpücüğü biraz daha tecrübe etmek hoşuna giderdi.

Kafasını sallayıp alt dudağını ısırdı. Bu fikir de nereden gelmişti? Shinbe'ye göz attı. Bunun olmasına neden olduğu için kendisini nasıl affedecekti? Onu izleyerek yavaşça yatağa doğru yöneldi ve kenarına oturup abanoz mavisi saçları gözlerinden çekmek için elini uzattı. En azından huzurlu bir şekilde uyuyordu.

Bakışları yüzünde dolaşp dudaklarında kaldı. Rüyasında çok yumuşaktılar, Toya onları yakaladığı zaman onu öpmesine neden olan şey buydu. Gerçekte de rüyasındaki gibi yumuşak olup olmadıklarını öğrenmek istemişti... öyleydiler.

Kyoko, düşerek omzuları ve hemen kollarının altındaki göğsünü açığa çıkaran battaniyeye baktı. Bir omuzu hala çürüktü ve farkında olmadan uzanıp bir parmağını üzerinde gezdirdi. Shinbe uykusunda inleyince sıçrayıp elini geri çekerek dudaklarına götürdü. Suçlu bir şekilde dönüp bakışlarını uzaklaştırdı.

Shinbe bir gözünü açtı ve dudaklarında bir gülüş şekillendi. Yatağın kenarında ağırlığını hissetmiş ve uyuyor numarası yapmıştı, ama kirpiklerinin arasından onu izleyerek incelerken yüzünden geçen duygulara şahit oluyordu. Bedeni ne kadar acırsa onun varlığıyla sertleşmesine o kadar engel olamıyordu... bu onun için hep böyle olmuştu. Alt kısımlarında şüphesiz bir çadır şekli olduğundan daha aşağıya bakmamasını umdu.

Omzuna dokunduğunda adam isteksizce inledi. Uzaklaşır uzaklaşmaz nefes aldı. Dudakları nefesini yavaşça bırakarak aralanırken eli ona doğru kaydı. Bir şey söyleyemeden önce kız ayağa kalkınca hayal kırıklığıyla iç çekti.

Kyoko hızla dönüp onu kendisine bakarken buldu ve gerilen elini fark etti. “Shinbe... ne yapıyorsun?” eline bakarken başını merakla hafif bir şekilde yana eğdi.

Shinbe, bir acı iniltisi çıkararak elini battaniyenin altına geri sokmayı denedi. Kyoko derhal yanına giderek acısını hafifletmek için elini koluna koyarken bunun hissettiği gibi bir acı olmadığını anlamadı.

“Lütfen dikkatli ol Shinbe. İyileşmeni istiyorum, kendine daha da zarar vermeni değil,” gözlerinde şefkatle ona baktı.

Sevecenliğinin her anını sevgiyle kabullenerek ona gülümsedi, “yok bir şey Kyoko. İyiyim. Utanç verici düşüncelerim yüzünden bunu hak ediyorum,” gülümsemeyi denerken kız kaşlarını çatı.

Bunu kabul mü ediyordu? Yatağa yanına otururken zihninde fırtınalar kopuyordu. Toya’nın, heykelin olduğu alanda kendisine söylediği şey aklına geldi.

“Shinbe, Toya ve senin ne hakkında kavga ettiğinizle ilgili gerçekten konuşmamız lazım. Bir şey sakladığını düşünüyor ve sana güvenmemem gerektiğini söylüyor.” Bunu ona sorarken rahatsız hissetti ama yatağında uyuyan o idi... bu yüzden en azından sormaya hakkı olduğunu düşündü. “Sen... bir şey mi saklıyorsun?”

Shinbe’nin düşünceleri Kyoko’nun sarhoş bir halde zamanın kalbinden geldiği geceye kaydı. Kendisini nasıl bir çıkmaza sokmuştu. Toya’nın onu öldürmesiyle kalmayacak Kyoko da buna izin verecekti.

Yanakları kızarak bakışlarını ondan uzaklaştırıp iç çekti, “hayır, hiçbirşey saklamıyorum.”

Kyoko onu incelemeye devam etti. Onunla göz temasından kaçınıyordu ve bir şey sakladığına ikna oldu. “Arkadaşın olduğumu biliyorsun Shinbe. Bana her şeyi anlatabilirsin,” gülümsedi ve elini hafifçe yanağına değdirerek titremesine sebep oldu. Üşüdüğünü düşünerek battaniyeyi omuzlarına çekti.

Elleri hala battaniyenin kenarında, hafifçe omuzlarına değerek kendisine doğru bakmaya devam eden kızı izledi.

Boğuk bir sesle adını söyledi, “Kyoko.”

Yüzüne göz atıp, ellerinin nerede olduğunu anlayınca yüzü kızardı. Yanaklarının yanmaya başladığını hissederek ona sırtını döndü. Boynuna bakarak rüyasıyla ilgili hayal görüyor ve eğilip onu öpme içgüdüsünü hissediyordu.

“Shinbe, partiden sonra... geri döndüğüm zamanı hatırlıyor musun? Ben zaman kapısından geldiğimde sen neredeydin?” diye, bir aptal gibi görünmek istemeyerek çekingence sordu, ama şu rüya kendisini endişelendirecek biçimde etkilemeye başlamıştı.

Shinbe soru karşısında geri çekildi. Ne olduğunu hatırlıyordu ve yalnızca bir şey söylememiş miydi? Gözlerini dikip ona baktı, “Kyoko, neden soruyorsun? Bir şey mi oldu?”

Kyoko kızardı. Ayağa kalkarak pencereye yürüyüp dışarıya baktı, “hayır, yalnızca döndüğüm zaman nerede olduğunu merak ettim.” Etrafında dönüp glümseyerek aklındaki gizledi. “Yalnızca heykelin oradan Sennin’in barakasına gitmeme yardım ettiğini hatırlar gibiyim,” diye yalan söyledi. Oraya nasıl gittiğini hiç hatırlamıyordu.

Shinbe içini çekti, bu bilgiyi hazmetmesi gerekiyordu. Yani bir şey hatırlamıştı... başka neler hatırlıyordu? Şimdi midesinin bulandığını hissediyordu. Eğer bunu hatırlıyorsa muhtemelen ne yaptığını da hatırlıyordu. Yoksa rüya olmadığından şüphelenmeye mi başlamıştı? Şimdilik dikkatli olması gerekiyordu.

Ayağa kalkarak neden olduğu karışıklığı düzeltmek istedi ama başındaki ağrı iyileşmek yerine giderek kötüleşiyordu ve şu anda kör edici bir hal almıştı. Üzerine gelen karanlığa karşı ne kadar mücadele ederse etsin kötüleşiyor gibiydi.

Kyoko tekrar ona doğru baktı. Gözleri kapalıydı ve nefes alışları düzenli görünüyordu. Sessizce, “uykuya dalmış,” diye fısıldayarak içini çekti. Şimdilik daha fazla soru yoktu, dinlenmesi gerekiyordu. Masasına dönüp oturarak dikişi bitirmek için kıyafetlerini aldı ama çok uzun süredir uyanık olduğu için gözleri yanıyordu. Hala kucağındaki kıyafetleri elleriyle kavramış halde başını masaya dayayıp uykuya daldı.

Toya, Kyoko’ya lanet ederek heykelin önünde dikildi. Zamanın kalbini mühürlemişti ve o, bu büyüyü bozamıyordu. Ne halt yemeye bunu yapmıştı? Şu lanet olası zamparaya karşı korunması gerekiyordu. Bunu anlamıyor muydu?

“Lanet olsun Kyoko!” diye, sanki onu diğer taraftan duyabilirmiş gibi bağırdı. Toya birisinin varlığını hissedince gerginleşti ve kendisini hazırladı. Kyou mu? Ne halt istiyordu? Kardeşinin ortadan kaybolması için bekledi.

Kyou alanın uzak bir ucunda dikilmiş, giysileri rüzgarla dalga dalga kabarıyordu. Bir tutam gümüş saç kulağının arkasına sıkıştırarak Toya’ya yaklaştı. “Rahibeye mi bağıırıyorsun?”

Kışkırtmaya karşılık Toya’nın eli gerilip ikiz hançerlerinden biri kayarak ortaya çıktı. “Evet, ne olmuş?” büyük kardeşinin kendisine kabadıylık edebileceği bir ruh halinde değildi.

Kyou, Toya’ya bakarak yanından geçip heykele yöneldi. “Kardeşimin kaderi hakkında endişelenme iznim yok mu?” kuşkuyla heykele bakarken yüz ifadesi duygusuzdu. Toya’nın üzerindeki kurumuş kanı hissetti ve Shinbe’ye ait olduğunu anladı. Kyoko’nun, koruyucularla karışmış kokusunu da hissediyordu.

“Ne zamandan beri umursuyorsun?” Toya, Kyou’ya doğru bir adım attı.

Kyou havayı koklayıp Toya’ya bakarak gözlerini kıstı. “Rahibeyi eşin yapma konusunda başarısız mı oldun?” Gözleri gizli bir gülüşle parladı, “kardeşimize deneme fırsatı verip senin olana sahip olmasına izin vermen ne kadar aptalca.”

Toya alçakça homurdandı, “neden bahsediyorsun Kyou?”

Kyou, şeytani aurasını göremese de çimenlerdeki izi hissedebiliyordu. “Bir koruyucu olarak hislerin zayıf,” Toya’ya arkasını dönüp altın rengi kanatları sırtında belirirken tekrar ağaçlara doğru yürümeye başladı.

“Geri gel Kyou! Neden bahsediyorsun?” Kyou göğsü doğru havalanırken Toya arkasından bağırdı.

Aşağıya doğru Toya’ya sıırtı, “sen aptalsın küçük kardeşim. Düşmanı asla küçümsememeliydin.”

Toya dönerek, içinden geçemediği için öfkeli bir halde heykele baktı. Kyoko’nun kokusu hala havada hissedilebiliyordu. Kyoko’nun zamanından dönüşünden beri kaldığı mağaraya yöneldi. Şu anda kimseyle karşı karşıya gelmek istemiyordu. Yalnızca Kyoko döndüğünde gruptaki her şeyi düzeltebilmesini umdu.

Ama şimdilik, Kyou’nun söyledikleri üzerine düşünmek için yalnız kalmak istedi. Kyoko’nun hiçbir zaman kendi isteği ile o zampara koruyucuyla beraber olmayacağını biliyordu. Ama eğer Kyou haklıysa ve Shinbe ona dokunma cüretinde bulunduysa, bir dahaki sefere ölü olacaktı.

Kyoko Shinbe’nin inlemeleri yüzünden korkarak uyandı. Yatağının yanına koşup elini alnına koydu. Su gibi terliyor ve aynı anda ateşle yanıyordu. “İyi değil... ah bu hiç iyi değil,” diye fısıldayarak bir kutu aspirin aldı ve bir bardağa su doldurdu. Bir nedenle durumunun kötüleştiği gerçeği karşısında eli hafifçe titriyordu.

“Shinbe,” nazikçe omuzlarını silkerek, aspirin vermek için onu uyandırmaya çalıştı. “Lanet olsun,” diye yavaşça mırıldanıp uyanmayınca bardağı tekrar masaya koyarak telaşlanmaya başladı ve koşarak odadan çıktı.

“Büyükbaba!” koridorda odasına doğru koşarken bağırdı.

Büyükbaba uykulu gözlerini silerek “ne var Kyoko?” dedi sonra sorgulayıcı biçimde torununa baktı. Bir anda Shinbe’nin başının belada olması gerektiği kafasına dank etti.

Kyoko bayılacak gibi oldu. Koruyucu olsun veya olmasın, eğer enfeksiyon kapmışsa... ölebilirdi... değil mi? Bu düşünceyle inledi. “Yanıyor! Bir şey yapmalıyız,” deyip kendisini suçlayarak hıçkırmaya başladı.

Büyükbaba odasına girip bir bitki poşeti ve ilaçlarla geri döndü. “Git biraz soğuk su ve bez getir. Her şey düzelecek Kyoko. Ona bakabiliriz,” diyerek kendisi de endişelenmesine rağmen kızı rahatlatmaya çalıştı. Shinbe dün iyileşiyor gibiydi, şimdiyse böyle.

Tama odasından çıkıp gözlerini ovuşturarak geldi, “neler oluyor? Neden ağlıyorsun?” Bakışları Kyoko’nun odasına çevrildi, “o... öldü mü?” ablasının ne kadar üzgün olduğunu görünce yüzü soldu.

Kyoko daha şiddetli bir şekilde hıçkırmaya başladı ve büyükbaba gözlerini devirdi. Kyoko’nun kolunu okşayarak Tama’ya sert sert baktı, “yalnızca ateşi var, hepsi bu. Şimdi ablana su ve bez getirmesi için yardım et.”

Sadece Shinbe ile ilgili söylediğinin doğru olduğunu umuyordu. Toya ile kavga ettiğinden beri koruyucunun başı ağrıyordu ve yan tarafındaki yarayla ilgili bir şey onu endişelendiriyordu. Bunun aynı bölgedeki ikinci yaralanma olduğunu biliyordu. Yalnız kaldıkları bir zamanda Shinbe ona bu yaradan bahsetmişti. Bir defa zehirli bir akrep iblis tarafından darbe almak yeterince kötüydü, sonra Toya ile kavga ederken aynı yerden tekrar yaralanmak hiç iyi değildi.

Bir keresinde Toya ile konuşurlarken, koruyucu ona pençelerinin kavga esnasında çok zehirli bir hal alıp ölümcül silahlara dönüştüğünü söylemişti. Sadece Toya’nın kendi kardeşini zehirlemediğini umut etti. Ama Shinbe’ye baktığı zaman, Toya farkında olmadan bunu yapmış olabilir gibi duruyordu.

Büyükbaba, koruyucuyu kurtarıp kurtaramayacağını düşünerek koridorda dikildi. ‘İnsan bile olmayan birini iyileştirebileceğime emin değilim’ diye üzüntülü bir şekilde düşüncelere daldı. ‘Eğer ona bir şey olursa Kyoko kendisini asla affetmeyecek.’ Bu düşüncelerle kendisini en kötüsüne hazırlayıp yatak odasına yürüdü.

Kyoko odaya dönünce büyükbabanın Shinbe’nin battaniyesini kaldırdığını gördü. Hızla yanına giderek, “ne yapıyorsun? O titriyor,” diyerek battaniyeyi tekrar üzerine çekti.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.